

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentinfo.hu/lidercfeny

III. évfolyam, 6. szám, 2009. június

A IV. Lidércfény
pályázat
eredményei
és
a helyezést
elért
novellák.

Ehavi számunk alkotói:

Seth Frost, Hematith, Angus Seanachaid

Sümegei Attila, Mickey Long, Kalózlány

Maggoth, Zspider, Homoergaster, Lidércfény HQ

Köszöntő

TISZTELT OLVASÓINK!

Talán már meg sem lepődtök, hogy ismét egy rendhagyó számmal jelentkezőnk, sorozatban a harmadikkal.

Ezen számunk azért tér el megint egy kissé a többitől, mert nagyrészt a IV. Lidércfény pályázat, avagy „Egy igazi fantasy író nem fél a barbároktól” címmel kiírt megmérettetésünk helyezett alkotásai, valamint a két különdíjas novella került bele.

A pályaművek értékelésébe nagy örömmel kezdtünk, ám a munka során hangulataink fokérője a lelkesedéstől a kétségbeesésig hullámzott. Végülis megszületett a sorrend, melynek eredményeképp sikerült megtölteni ezen számunkat is.

Ebben a nyári hónapban került sor az új Terminátor film bemutatójára, valamelyik következő számban számíthattok majd egy filmismertetőre, most egy tiszteletkört tettünk a Terminátor univerzum felé, egy Kurgan történettel.

Most pedig dőljetek hátra kényelmes karosszékekben és élvezzétek a barbárok, varázslók és egyéb fenevadak kalandjait.

Lidércfény HQ

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
III. évfolyam. 6. szám, 2009. június

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: NOREM (Internet)

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak: Homoergaster,

Bognár Attila (WhiteRaven), Keith Parkinson,
Gerald Brom, Chris Achilleos, Luis Royo (Internet)

Támogatóink: Szabó Dénes és családja,

Főnix Étterem és Söröző

(www.szentesinfo.hu/fonixetterem)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: Gravo-Mix

6600 Szentés, Szabadság tér 7/1.

Tartalom

ÉRTÉKELÉS

A IV. Lidércfény Pályázat eredményei /Lidércfény HQ/3.

A KOMOLY KATEGÓRIA HELYEZETTJEI

Csapkodó polipcsápok /Seth Frost/4.

Fényre sötét, sötétre fény /Hematith/7.

Az istenek utolsó órája /Angus Seanachaid/10.

A HUMOROS KATEGÓRIA HELYEZETTJEI

Fél lábbal a mennyekben /Sümei Attila/12.

Az elátkozott falu /Mickey Long/15.

Gyakorló feladatsor /Kalózlány/18.

KREATIVITÁSÉRT KÜLÖNDÍJ

A kitaszított /Maggoth/19.

A LEGIHLETETTEBB ALKOTÓ

Hagyományok /Zspider/21.

ALTERNATÍV UNIVERZUM

Kurgan történetek: Terminátor /Homoergaster/22.

Jegyzet

Homoergaster

A nyár első hava

Nem nyugodt ez a június. A természet zaklatottan válaszol az ember romboló tevékenységére. Forróság, utána jégeső, viharok. A szél mintha örökké fújna, amikor mégis megáll, a mozdulatlanság nyomasztó, fenyegető. Az emberek hiába próbálnak a civilizációjuk oltalmába húzódni, a természet elsöpri azt. A klasszikus ismeretterjesztés szerint a nyár az az évszak, amikor a természet ereje teljében van, minden pezseg, virul. Ez most is így van, de valami nem stimmel, a zsigereimben érzem. Ez a viharokkal terhelt időszak, mintha maga lenne a szünetjel, valaminek a bevezetője. Különös nyár ez. Ebben a hónapban van a leghosszabb nap, az év azon pillanata, amikor a legtávolabb van világos. Mágikus hiedelmek kötődnek a nyári napfordulóhoz. Valami készül... Valami készült 1944 nyarának elején is... aztán elérkezett a "D" nap, és a történelem legnagyobb partraszállása, valóban a leghosszabb napja volt mindenkinek, aki ott volt. Személyesen, nekem a június, a hársfák apró, sárga virágaiból a hajnali levegőt megédesítő, részegítő illatorgia ideje. Az édes, nehéz illattinger beleivódik a tudatomba a hajnalok álmos munkába indulása hangulatelemeként. Ezek a virágocskák a hátyácsszárnyú rovarpopulációt is megbolondítják. Az izgatott döngicsélés a virágok közt, az élmélyült keresgélés, gyűjtögetés, a természet szelíd, szép arca. Ráadásul vicces látvány, ahogy a különböző rendű-rangú zümi-zümik bókálásznak rajtuk. Ebben az évben, 2009 június 14-én, életemben először voltam szemtanúja a tisztavirágzásnak. A kérészek ezen egyszeri esemény előtt évekig élnek lárvaként a föld alatt, majd a vízben, hogy aztán életük utolsó napján szárnyra kapjanak, párosodjanak, és elpusztuljanak. A látvány semmihez sem fogható, különleges élmény. A víz felett, a víz felszínén repkedő, csoportokba gyűlő állatokat lelkesen fotózza, videózza mindenki, aki ott volt. Nekem 40-en túl marandandó, jövőre is megélni óhajtott élmény volt ez, hát még a közel 8 éves fiamnak! Lelkesen, lenyűgözve figyeltük a partra, vagy éppen ránk szállt kérészek vedlését, sőt némelyiknek megpróbáltunk segíteni is! A lassan lenyugvó nap fényében táncot járó kérészek távolabbról pillangó vagy hulló virágszirom benyomását keltik. Halak raboltak rájuk, madarak kapkodtak el egyet-egyet a levegőben. A természet vadromantikája magával ragadja az arra fogékony embert. Közben nagyon figyeltünk, nehogy agyontaposunk véletlenül is egyet. Miközben lelkesen megpróbáltuk megörökíteni az állatok utolsó napját, mások nem voltak ilyen természetisztelők. Két, beitalozott bűdösbunkó tához az orrunk előtt motorcsónakázott bele a kérészrajzásba. Közben még gúnyosan, vigyorogva meg is emelte az egyik felénk a sörét. Az erről készült videót majd szándékoznak kitenni az internetre, mindenki épülésére. Az édesapám később mesélte, hogy a következő napon még több kérész volt, valósággal felhőket képezve. Ennek örült, de annak amit utána látott, már nem. A döglött kérészek terített asztalnak számítanak a folyó halai számára. Apám szerint ilyenkor pezsegni szokott a víz, ahogy a halak zabálják a vízfelszínen lebegő kérészetemeket... Most nem pezsegett a víz! Csak kevés hal evett. Ez bizony azt jelenti, hogy a folyó néptelen, nincs benne hal! Ez a legszomorúbb hír, amit eddig ezen a nyáron hallottam...

A IV. Lidércfény Pályázat eredményei

A negyedik Lidércfény pályázatra, amelynek alcíme „Az igazi fantasy író nem fél a barbároktól” volt, rekordmennyiségű nevezés érkezett be. Nagyon örültünk, hogy ennyi alkotót meghihettünk a pályázati kiírás, de ennek következtében sajnos majdnem egy hónapot csúszunk a kiértékeléssel. Ezért minden érintett alkotó elnézését kérjük.

A zsűri a Lidércfény szerkesztőiből és a Lidércfény Író Kör tagjaiból állt össze, nevezetesen Ha'lathin, Homoergaster, Ida, Jimmy Cartwright, Kapitány és Anonymus R. Chynewa végezte a művek értékelését. A tagok 0-tól 5-ig pontozták az egyes írásokat, és ezek összegéből állt össze a végeredmény. Így az elért helyezések nem egy kiemelt tag véleményét tükrözik, hanem közös munka eredményeképpen álltak elő – nem volt egyszerű dolog, ugyanis sok olyan írás volt, amely egyik-másik zsűritagnak nagyon tetszett, míg a többiek tetszését esetleg egyáltalán nem nyerte el.

Többnyire nagyon jót szórakoztunk a művek elolvasása során. Véleményünk szerint az írások többsége jól és élvezetesen közelítette meg a barbárok témakörét, mind a humoros, mind a komoly kategóriában. Néhány tanulságot azért szeretnénk elmondani:

- Úgy tűnt, hogy néhány alkotó el sem olvasta a pályázati kiírást. Számos olyan mű érkezett be, amelyben még a legjobb indulattal sem leltünk barbárokat. Ez több esetben azért volt különösen sajnálatos, mivel látszott, hogy az író tehetséges, jó ötletei vannak, de hát alkotásának köze nem volt a pályázathoz.
- Arra is szeretnénk megkérni benneteket, hogy a felső határként megadott karakterszámra is figyeljetelek. Néhányan ezt komolyan túllépték. A felső határt azért határoztuk meg, hogy a beküldött írások leközölhetőek legyenek a Lidércfény AKF-ben.

- A helyesírással kapcsolatban szerencsére most nem sok okunk van panaszkodni, de néhány (2-3) esetben annyira borzalmas volt a helyesírás, hogy teljesen lerontotta a mű élvezhetőségét.

Két különdíj is kiosztásra került: a „Legihletettebb alkotó” és a „Kreativitásért különdíj”. Ezek az írások ugyan nem érték el helyezést, de az írók teljesítményét szerettük volna valamilyen módon jutalmazni.

Jelen számunkban a helyezést elért alkotásokat közöljük le. Az elkövetkező számokban szeretnénk majd megjelentetni azokat az írásokat is, amelyeket jónak találtunk, de sajnos a dobogóról lecsúsztak. Így a közeljövőben még számos további barbáros novellával találkozhattok a Lidércfény AKF hasábjain.

Helyezettek:

A KOMOLY KATEGÓRIA HELYEZETTJEI:

- 1.) *Seth Frost - Csapkodó polipcsápok*
- 2.) *Hematith - Fényre sötét, sötétre fény*
- 3.) *Angus Seanachaid - Az istenek utolsó órája*

A HUMOROS KATEGÓRIA HELYEZETTJEI:

- 1.) *Sümegi Attila - Fél lábbal a mennyekben*
- 2.) *Mickey Long - Az elátkozott falu*
- 3.) *Kalózlány- Gyakorló feladatsor*

Küöldíjasok:

KREATIVTÁSÉRT KÜLDÖDÍJ:

avagy „Ezen borultunk a legnagyobbat.”

Maggoth - A kitaszított

A LEGIHLETETTEBB ALKOTÓ:

avagy „Ő alkotta a legtöbb pályaművet”

Zspider - Hagyományok

A helyezettek rövid, összevont véleményezése

• *Seth Frost - Csapkodó polipcsápok*

Igen, valami ilyesmire gondoltunk! Tipikus szereplők, tipikus helyszín, ám a történetben mégis van néhány csavar. Néhány elgépelési hibát, tévesztést találtunk benne, ám ez nem vont le az élvezetéből. Azért is tetszett, mert kicsit Chtulhu utánézésű

• *Hematith - Fényre sötét, sötétre fény*

Felettebb jó ötlet, a pályázat feltételeinek megfelelő alkotás. Minden van benne. Az ikerpár jó ötlet, és nagyot dob rajta, hogy a barbár nem tagadja meg hegyi rabló múltját. A nyers erő győzedelmeskedik az ész felett. A kivitelezés hagy némi kívánni valót maga után.

• *Angus Seanachaid - Az istenek utolsó órája*

Furcsa keveréke a fantasynek és sci-finek. Nem lett rossz, de jobban is kilehetett volna dolgozni, mert a zsűrit érdekelte volna, hogy pontosan milyen ez a világ. A stíluson is még van mit csiszolni.

• *Sümegi Attila - Fél lábbal a mennyekben*

Nagyon jó kis írás, ötletes, fordulatos, meglepő. Kiíjeztetett tetszett. Bár apróbb hibák vannak benne, de azok elenyészőek.

• *Mickey Long - Az elátkozott falu*

Kellemes írás, ült a poénok a nagy többsége. Két momentum miatt tartjuk jónak Az egyik, hogy felveti azt a gondolatot, miszerint a „kalandozók” nem mindig küldetésekre várnak a kocs-mában. A másik a csattanó a novella végén.

• *Kalózlány- Gyakorló feladatsor*

Ingerlő idomok? Nem rossz, bár egy kezdő boszorkány számára nem megerőltető – a feladat. Kellemes történet, s bár az írás kicsit rövid, a karakterek jók. Tetszett benne a lány nő és a kemény férfi szembeállítás. A végén meg lett csavarva, ami feltétlenül fel-dobja a sztorit.

• *Maggoth - A kitaszított*

Formabontó, egészen jó írás, jó a fogalmazás, az ötlet és a megvalósítás. Szépen ível a történet és egy ügyes kis csavar is van a végén, ami miatt... óriásit borult minden zsűritag.

• *Zspider - Hagyományok*

Sok hozzáfűzni valónk nincs, ez egy kellemes, ötletes, humoros novella. Nagyon jó lett. Külön piros pont azért, mert az egész pár-beszédben lett megírva. A fogalmazás és a helyesírás hagy némi kívánni valót maga után, ám ez tanulható.

Csapkodó polipcsápok

- Waara! Te anyaszomorító! Meddig itatod még aztat a szerencsétlen nőtényt, he? - bömbölte Orgaa olyan hangerővel, hogy az ivó falai belere-megtek.

Waara társára vigyorgott a pult mellől, miközben egy nádszálvékony nőbe öntötte le a leginkább tömény alkoholhoz hasonló italt. Orga a fejét ingatva és szintén vigyorogva fordult el tőle, vissza az asztalhoz, ahol épp kártyázott. Mindketten barbárok voltak, hatalmasak, szőrösek, borostásak és a borsarun kívül nem hordtak semmi mást, csak egy kifakult bőrbugyogót. Igen jó kedvükben voltak, ugyanis pont ma este érték vissza a közeli hegyekből, kezükben az ott élő varázsló színarany nyakékével, amiért a városi zálogházban egy zsáknyi pénzt kaptak. Most pedig épp azon voltak, hogy minél hamarabb megszabaduljanak az egésztől. Waara lányokra óhajtotta elkölteni, Orgaa pedig kártyára és lányokra.

- Megkérhetném arra uram, hogy legközelebb tartózkodjon az ilyen hangos üvöltözéstől? - kérdezte Orgaa három kártyapartnere közül az egyik.

A barbár jégkék szemeivel ránézett, majd a másik két fickóra, és ismét megállapította magában, hogy az itteni emberek mind ugyanúgy néznek ki. Kampós orr, elálló fülek, enyhén sárgás bőr, vízenyős szemek és valamiért mindenki hatalmas cilindert hordott. Orgaa büfögött egyet, majd:

- Ha nem akarod, hogy a patkány fejedet lemetsszem azzal a kis bökömmel ottan - intett a fejével a földön heverő ember nagyságú kardjára -, akkor a pófádat tegyed kussba, világos?

A fickó bólintott.

A mellette ülő: - Játszunk akkor, barbár uram?

- Naná! - üvöltötte Orga, és mind a négy lapot ledobta a kezéből. - Nyertem?

A három cilinderes egymásra nézett, majd a két ászra és két királyra, és az asztalra tették saját lapjaikat is.

- Sajnálom uram, de nekem két kettesem van, neki pedig egy hármasa.

- Azt akkor mi van, he?

- Ön vesztett, mi pedig nyertünk.

Orgaa megvakarta a feje búbját.

- Mind a hárman?

Mind a három fickó bólintott.

- Hálnának kutyák az anyáitokkal, ti fattyúk - morogta a barbár az orra alatt, majd egy maréknyi pénzt szórt eléjük.

A fickók vigyorogtak a cilinderjeik alatt.

- Újabb kör, barbár uram?

Orgaa megvakarta az állát, majd megvonta gigantikus vállait.

- Naná! - bömbölte. - Csapos! Succubus-ok facsarnánk ki a húsdoból az utolsó nedveidet is, sert ide, de izibe!

A csapos azon nyomban az asztal mellé ugrott, kezében egy jó kancsó sörrel. Letette a barbár elé,

az meg egy marék pénzt adott neki.

- Befejeztük az osztást, barbár uram - közölte az asztal túlsó végéről az egyik cilinderes.

Orgaa jól meghúzta a sörét, majd felmarkolta az elé tett lapokat, megnézte őket, és bömbölve a sörtől nedves asztalra dobta őket.

- Egy kettes, meg egy... ötös? - kérdezte elbizonytalanodva.

- Négyes, barbár uram.

- A' mindegy! Nyertem?

A cilinderesek egymásra néztek, majd ők is megmutatták a saját lapjaikat. Az egész királyi család ott volt az ászokkal egyetemben.

- Sajnos nem - közölte az egyikük.

- Az előző körben az alacsony lapok nyertek, most pedig a magasak - folytatta a másik.

- De ne aggódjon, barbár uram, nem veszthet örökké - fejezte be a harmadik.

Orgaa megvakarta az orrát, majd a hóna alját.

- Nem értem én eztet a lótrágya játékot.

A három cilinderes egymásra nézett, majd az egyikük:

- Fizet akkor, barbár uram?

Bár Orgaa szívesebben hasította volna szét a fejüket, de végül csak eléjük dobott egy maréknyi aranyat.

- Nos, ez nem lesz elég - szólalt meg az egyik cilinderes, de a mellette ülő társa gyorsan oldalba bökte.

- Elég lesz ez - mondta vigyorogva. - Ossz inkább.

A cilinderes így is tett, Orgaa pedig kiitta a söre maradékát. Mordulva dobta félre a kupát, és azon tanakodott, hogy ha a csapos fejét beleverné pár-szor a pultba, akkor vajon hajlandó lenne-e rendes méretű korsóban adni a sört.

- Sert! - bődült el, a falak pedig beleremegtek.

A csapos oda is ugrott mellé, a ma esti legjobb vendégéhez, de az elkapta a nyakát és az égneke emelte.

- Te csapos patkány, figyeljél mostan ide! - bömbölt Orgaa. - Vagy adol nekem egy emberes méretű kupát, vagy a koponyádból fogok mostantól sert inni, megértetted?

A csapos remegve bólogatott, majd, miután ismét a földön volt, berohant a raktárba, hogy keressen valami vázát, vagy akármit, ami elég nagy ahhoz, hogy kielégítse a barbár igényeit.

- Osztottunk barbár uram.

Orgaa a lapokhoz nyúlt, de abban a pillanatban valaki elhányta magát. A pultnál. Egy nő.

Waara hangosan röhögött, miközben a kezében tartotta a hányó nő remegő testét. Szerencsétlen nő mindent kihányt, ami csak benne volt.

- Vigyed má fel! - bömbölte Orgaa, Waara

pedig hahotázva bólogatott, majd, miután a nő befejezte a hányást, felkapta a súlytalan testét és felvitte az egyik emeleti szobába. A lépcső nyikorgott a barbár súlya alatt, és az emberek biztosak voltak benne, hogy le fog szakadni. De persze nem szakadt le.

Orgaa röhögött, majd hirtelen büfögött egyet. A hasa kavargott, körbe-körbe, körbe-körbe, a barbár pedig mordulva az asztalra csapott. Istenverte civilizált sörök...

– Kártyázunk akkor, barbár uram? – kérdezte az egyik cilinderest.

Orgaa lenyúlt a kártyáiért, de ezúttal sem tudta megnézni őket, mert:

– Barbár! – szólította meg valaki annyi undorral a hangjában, amennyivel csak egy nemes ember képes beszélni egy nála rangban sokkal, de sokkal lentebb lévőnek.

Orgaa odanézett. Egy szőke, hosszú hajú ficsúr állt előtte, fekete selyemruhában, bőrcsizmában, mögötte pedig két láncingos embere. Mind a hárman fel voltak fegyverezve.

– Barbár – ismételte meg a ficsúr.

– Mit akarsz, te homokos patkányok ivadéka? – mordult rá Orgaa, aki, barbár lévén, szívből gyűlölte az olyan embereket, akiknek szőke volt a hajuk.

A káromkodás hallatán a ficsúr behunyta a szemét, elszámolt magában tíztől visszafelé, majd: – Az a hír járja a városban, hogy te meg a barátod kifosztottátok a hegyi varázsló kúriáját.

A ficsúr elhallgatott, majd egy himzett zsebkendőt vett elő a zsebéből, és megszagolta. Ó, a fagyórszák finom illata mennyivel jobb is volt az ivó sörtől és izzadságtól terhes bűzénél! Orgaa nem szólt semmit sem, de közben jól megnézte magának a ficsúrt és a kísérőit.

– Nos. Azt is hallottam, hogy nálatok van valami. Valami, ami számomra nagyon fontos lenne: egy színarany nyakék. – Kivárt egy ütemet. – Jó pénzért megvenném tőled.

Orgaa barbár agya tanakodott kicsit, majd

miután úgy döntött, hogy ez a három neki nem ellenfél:

– Kérem a pénzt.

A ficsúr felnevetett. Nevetése olyan volt, mint a hegyi patakok csobogása.

– Hadd lássam előbb a nyakéket.

Orgaa szóra nyitotta a száját, de hirtelen a gyomrához kapott. Kavargott benne valami, te jó ég, de mennyire. A ficsúr egyik szemöldökét felvonva nézett rá, majd végig a kocsmán, ahol többen is a barbárhoz hasonlóan a hasukat markolázták. De végül is kit érdekelnek ezek a parasztok?

– Figyelj ide, barbár. Ha nem adod el nekem azt a nyakéket, akkor az embereimmel beléd mártatom... a kardjukat – mondta kissé bizonytalanul, mert belezavarodott a mondandójába. – Öljétek meg ezt a barbárt!

A ficsúr emberei kardot rántottak, Orgaa pedig, miután már enyhült kicsit hasának kavargása, földre vetette magát, majd megragadta kardját és talpra ugrott. A cilinderes emberek rémülten ugrottak félre, látva, hogy itt hamarosan vér fog folyni, de nem voltak elég gyorsak.

Orgaa bömbölve előre ugrott, s meglendítette embernői kardját, ami kettészelte a ficsúr embereit, majd lemetszette az egyik, még túlságosan is közel lévő kártyapartnerének bal kezét.

A pultos ekkor ért vissza a raktárból, kezében a legnagyobb vázával, amit csak talált, és igen díszesen káromkodott, mikor meglátta, hogy vendégei már megint egymást ölik.

A ficsúr döbbenten nézett végig azon a négy húsdarabon, ami egykor két embere volt, majd kesztyűs kezét védekezően maga elé tartva hátrálni kezdett.

– N-nézd barbár, én... – Nem fejezte be, mert Orgaa kardja lemetszette a fejét, ami cuppogva gurult ki az ivóból az éjszakába.

Orgaa elégedetten felmordult. Bár tudta, hogy az ilyen úri ficsúrok megölése mindig sok bonyódatalmat hordoz magában, de sosem bánta meg.

Levágni a szőkék undorító fejét különben is a legkedvesebb szórakozásának tartotta.

Még meg sem törölte a kardját, mikor az emeleten kivágódott az ajtó, majd Waard fentről leugrott, egyenesen barbár társa elé.

- Azonnal gyere fel, hogy a denevérek kaparnák ki a szemedet, gyere már!

- Mi van má? - kérdezte nem túl sok érdeklődéssel a hangjában Orgaa, majd fejével a lábai előtt heverő testre bökött. - Ez itten az enyém, hozzá ne merjen nyúlni valaki, mert kutyák eledelévé aprítom!

Az ivó cilinderes vendégei egy emberként bólintottak, miközben próbáltak minél messzebb húzódni a barbároktól. Többen közülük a hasukat markolázták. A félkezű a földön hevet és sírt. Waara végignézett véres emberi darabokon, elismerően bólintott, majd karon ragadta társát, és az emeletre vonszolta. Orgáának nem volt sok kedve magával hurocolni a kardját, így ledobta az ivó padlójára. Nem aggódott érte, eddig nem sok civilizált ember tudta felemelni.

Waara berángatta a szobába, ahová a nőt vitte és: - Íme, ottan van!

A vékony nő az ágyon feküdt, meztelenül és látszólag önkívületben. Igen szép látvány volt, Orgáának is megjött volna a kedve hozzá, ha a finom női hasból nem nőtt volna ki vagy kéttucat, vastag és szürke polipcsáp.

- Hogy a farkasok hálnának vele! Mi má ez?

- Tudja azt a girhes patkány fattya! Levetköztettem, azt egyszer csak: bumm, kijöttek belőle.

Orgaa hasa kavargott. Rohadt civilizált sörök nem barbár gyomornak valók.

Waara: - Mi legyen mostan akkor?

Orgaa megvonta a vállát: - Hállok én vele, ha te nem akarsz.

Waara felkapott egy kis faszobrot a polcra és a csápokhoz dobta. Azok elkapták és egy pillanat alatt forgáccsá őrölték.

- Szajha anyját! - hüledezett Orgaa. - Aztat mondog, ezek csak úgy kinőttek a hasából?

Waara bólintott: - Rohadt civilizált nőtények.

- Na ja. Húzzunk át egy másik kutyahúgyos ivóba.

Odalent ledőlt valami nagy és nehéz, mindkét barbár hallotta a csattanást.

Orgaa megfordult, de társa elkapta a vállát.

- Tudod, mire emlékeztet az engem?

Orgaa vállat vont, de közben gondolkodott és hirtelen: - Annak a rohadt varázslófattyúnak házára? Ottan voltak ilyen ocsmány ocsmányságok.

Waara bólintott, majd a hasához kapott. Orgaa is.

Orgaa: - Na, menjünk innen.

Nem fárasztották magukat azzal, hogy lemenjenek a lépcsőn, egyszerűen csak leugrottak az emeletről, majd hüledezve felálltak. Az összes vendég a földön volt, néhányan rángatóztak, néhányan nem, de kivétel nélkül mindenkinek szürke csápok nőtték ki a hasukból. Pár csáp elka-

pta a földön heverő holtakat és véres köddé morzsolták őket.

- Hogy bassz... - kezdte Waara majd a hasához kapott, és összeesett.

- Hé, hól vagy te anyasz... - kezdte Orgaa, majd rémülten ugrott hátra, mikor társa hasából több tucatnyi szürke csáp nőtt ki és próbálta elkapni őt.

A barbár háttal a földre esett, de felállni már nem tudott. A hasa fájdalmasan kavargott, és érezte, hogy valami életre kel benne. Az elméjére szürke köd ereszkedett, egyre távolabb húzva őt a világból, de a barbár nem hagyta magát, minden erejét latba vetve küzdött ellene.

- Mindig lenyűgöz, hogy egy barbárnak mennyi életeréje van - jött egy jeges hang a távolból.

Orgaa összeszedett annyi erőt, hogy körbenézzen, és meglátta az ivó ajtajában álldogáló hegyi mágust. Ahogy a legutóbbi találkozásuk alakalmával, most is ökölnyi vízcseppek keringtek körülötte, mindegyik vízcseppben pedig egy-egy apró kis szürke polip úszkált.

- Már komolyan azt hittem, hogy valamit félrebüvöltem az itallal! - nevetett a mágus. - Titeket kellett volna elsőként kiűtnie, erre tessék. Ti bírtátok a legtovább. Sőt, te még mindig küzdesz ellene, pedig csak a hetedikig számoltak a sörödet.

A mágus odament Orgáához és leült mellé a földre, így néhány vízcsepp olyan közel került a barbár arcához, hogy meg is bírta volna csókolni őket.

- Nem csodálatos lények? - kérdezte a mágus. - Polipnak hívják őket és a tengerben laknak. Ezek a csápok... Ó, imádom őket. Nagyon szépek, nagyon... szépek. És ízletesek is, megkóstoltam már. Neked is ajánlanám. Persze ha épp nem haldokolnál.

Orgaa mondani akarta, hogy nem haldoklik, és majd mindjárt széthasítja a mágus patkányfejét, de nem bírt beszélni.

- Az a nyakék, amit elloptatok tőlem - folytatta a mágus -, hát fogalmazzunk úgy, hogy igen nagy szükségem van rá. Semmi olyat nem tud, ami egy hozzád hasonló barbárnak hasznos lehet, szóval add ide szépen. Nálad van, igaz?

Orgaa dühödten morgott.

- Ó, hát persze, nehéz lehet így beszélni. Tudod, ha már átalakultál volna, mint a barátod, akkor nem lenne ilyen problémád. Na mindegy.

A mágus morgott pár varázsszót, mire Orgaa kinja egy pillanat alatt megszűnt, a szája pedig kinyílt, és mielőtt a barbár agya egyáltalán felfogta volna, hogy mit is csinál, megszólalt:

- A városi zálogházban van. Eladtuk.

A mágus egy másodpercig még hallgatott, aztán üvöltésébe még az ivóval szomszédos házak is beleremegtek.

- Micsoda?

Ugyanebben a pillanatban a városi zálogház életere kelt.

Nincsenek végek.

Seth Frost

Fényre sötét, sötétre fény

Deres mohafoltok morzsolódtak szét a jókora kéz alatt, sötétzöldre festve a kerges bőrt, tovább sötétítve a körmök alatti félholdakat. Hamarosan előbukkant a vaskos, szőrmével borított alkar, a kopasz fej, és a széles mellkas is a sziklataréj mögül. Frenaghnak újabb hegycsúcsot sikerült legyőznie.

Talpra küzdötte magát, és körbenézett. A szél fülsiketítő erővel zúgott körülötte, vadul hajtva az alig iramodásnyira lebegő felhőket. Ritkás takarójukon keresztül Frenagh szemügre vehette a számára még ismeretlen vidéket. Smaragdzöldben pompázó puszták, ahol szabadon lehet vágatni. Szelíd esésű lankák, ahol hatalmas csatákat lehetne vívni, miközben az egymásnak rontó harcosok torkuk szakadtából üvöltenének... A távolban fenyőerdő végláthatatlan rengetege, rejteket adó, ősrög fákkal.

A messzeségben pedig egy kastélyszerű épület, amit talán jól ki lehet fosztani.

Frenagh befogta ujjával jobb orrlyukát, és egy kiadós fújással újtára küldte azt, ami a balban rejtőzött. Kicsit fázott a fejbőre - ami nem csoda, hisz egy napja még sűrű, csomókba száradt fekete hajbozont borította, arcán pedig szakáll burjánzott. Üldözői miatt szabadult meg tőlük, hogy megtévessze őket, és ezért kellett valami ruhafélét is magára húznia. A városiak egy ágyékkötős barbár után kutattak... Szorosabbra húzta keskeny bőrszíjait, amelyekkel fegyvereit rögzítette, és egyúttal a szőrmedarabokat is összefogták a testén. Nem baj. A lényeg, hogy sikerült ép bőrrel kijutnia Phaldr-ból a Mély Szurdok legnagyobb városából.

Hátranézett. A meredek sziklafalon, ahol nemrég még ő kapaszkodott, sötét ruhás, ruganyos alakok segítettek egymást kötelekkel és horgokkal. Nyomkeresők. Ezek szerint mégsem sikerült átvérnie a városőrséget.

Lucskosat köpött feljűk, és mászni kezdett lefelé. Ha nem hagyta el a szerencséje, elérni a kastélyt. A pusztában úgysem tud elrejtőzni.

Frenagh barbárnak született - és hegyi rablónak, mint mindenki a klánjában. Órákon át képes volt sziklát mászni, rohanni és újra mászni. Bár a fürdésben nem járt élen, még a rokonaihoz képest sem, nagy szakértelemmel forgatta pallosát és fészéjét. Ezért igencsak közkedvelt figurának számított a klánon belül. A hegyvidékiek nem a külön alapján ítélték.

Pár hete belopózott Phaldr-ba, majd néhány módosabb kereskedő megkopasztása után a lótolvajlással is próbát tett. Ez elég nagy hibának bizonyult.

Most pedig itt loholt, délebbre annál, amennyire valaha is kedve lett volna utazni. Gerince mellett patakokban csorog az izzadság, és prémjei forró szurokként tapadnak a testére. A nyomkeresők levágják, mint a birkát, hacsak el nem éri a mind hívogatóbbnak rémlő kaput.

Nem ért rá gondolkodni azon, mit keres a kiet-

len pusztaságban egy jól megépített, láthatóan gondozott várkastély, vagy miért van felhúzva kapujának rácsa... A földből csontként fehérülő, simára kopott szikladarabok türemkedtek elő, ezek kerülgetése épp eléggé lefoglalta. Fogcsikorgatva robogott be a súlyos kapuszárnyak között, futó pillantást vetve hátrafelé. Üldözői nyíllövésnyi távolságban futottak utána: egyikük már ajzotta is iját, hogy leszedje.

Átkozott nyomkeresők!

Fülsértő nyiszorgás és lánccsörgés törte meg a pusztaság csendjét. Frenagh lihegve megpördült. Bámuló szemei előtt a rostély lassan ereszkedni kezdett. Valami gyanús és titokzatos módon a két kapuszárny is egyre közelebb került egymáshoz, és mire a barbár észbe kaphatott volna, már el is takarták szemei elől a városőrség embereit. Egy utolsó döndülés, és biztonságban érezhette magát.

Biztonságban?

Frenagh nem vesztegette az időt, leszaggatta magáról a prémdarabokat. Újra hátára és övére erősítette fegyvereit, majd nekiállt feltérképezni a helyet.

A várudvar nem volt különösebben nagy, mégis elért rajta egy zsúptetős, nyitott falú épület. Istállónak nézte - az utóbbi időben sokat forgolódott hasonló helyek közelében. Mellette helyet kapott még egy szabadtéri tűzhely és egy aprócska kút. Ez utóbbi megváltásként érte a hegyi rablót. Három vödörnyi vizet is a fejére zúdított.

Miután lehűtötte magát, fontolóra vette, melyik úton kerüljön beljebb. A főbejárat, fémszegélyű ajtajával és a hozzá vezető kopott gránit lépcsősorral szinte hívogatta. Benyithatott volna az istálló melletti egyszerű deszkaajtón is, mely valószínűleg a szolgaszállásokra nyílt, vagy a pincelejárón, de az nem illett volna hozzá. Ő még senki otthonába nem settenkedett be! A lopásokat leszámítva, persze.

Nem lepte meg, hogy a szívós fából készült ajtó első érintésére kinyílt - jól emlékezett a maguktól csukódó kapuszárnyakra. Azon sem ütközött meg, hogy odabenn minden makulátlanul tiszta és rendezett.

A márványpadlót vastag, puha szőnyegek borították, a falak pedig szinte nem is látszottak a rájuk aggatott szőttesektől. Hatalmas ablakok adták a fényt, jóval fejmagasság felett. Nyolc oszlop tartotta a mennyezetet, rovátkolt felületük szinte izzott a beömlő napsütésben. A bejáratnál szemközti boltíven két zászló függött. Az egyik fekete, a másik fehér selyemből készült, de a rájuk varrott motívum megegyezett: égen szálló, megsebzett angyal, kinek hulló vércseppeiből egy ördög születik újjá. Frenagh felmordult. Érdekesnek találta, de nem lepődött meg a látványon.

Sőt azon sem, hogy megpróbálták lefejezni.

Rámarkolt a nyaka felé süvítő szekerce nyelére,

és ellenfelére bámult. Szederjes arcú, kövér fickót látott maga előtt, barátcsuhában, tonzúrával a fején. Egy pap! A városban eltöltött rövid idő alatt csak rossz tapasztalatokat szerzett velük kapcsolatban. Igaz, lenyakazni egyik sem akarta, legfeljebb fellógnatni.

Gáncsot vetett, és kitepte a fegyvert az elzuhanó csuhás markából. Miközben fogást váltott a szekercén és lecsapott, léptek dobogását hallotta az oszlopok közül. A papféle szétfröccsenő agy- és csontdarabkáin át aztán meg is látta következő játszótársát.

Zölddel szegett, kockás szélű tunikát viselt, és két tört forgatott. Az ő arca is valami fura kékes színben játszott - Frenaghot émelyítő bűz csapta meg, ahogy közelebb engedte. Hárította az alulról érkező kettős döfést, és hogy a másik el ne bízsa magát, jobbával iszonyatos erejű horgot vitt be neki. A tunikás nekirepült a falnak, magára rántva egy vidám vadászatot ábrázoló faliképet. Mire feltápáskodott volna, Frenagh ott termett, és beletaposott a mellkasába.

- Elég! - csattant fel egy hang.

Nemesi viseletbe öltözött férfi bukkant fel a csarnok túlsó végében. Sötétbarna haja közepén elválasztva hullott vállaira. Ez jobban illett kölyökképéhez, mint kackiás bajuszkája.

Vagy mint vénséges, megtört tekintete, melyet Frenaghra függesztett.

A barbár kihúzta lábát támadójából, majd pallosáért nyúlt.

- Nem, nem, harcos, tedd csak el a fegyvert - szólt a férfi. Nem vett tudomást a tiltakozó morgások sorozatáról, folytatta. - Nézd el a szolgálaimnak ezt a tévedést. Legközelebb tisztelettudóbbak lesznek.

- Legközelebb? - visszhangozta Frenagh. - Egyiknek szétcsaptam a fejét, a másiknak meg a belét tapostam ki.

A házigazda legyintett.

- Megmaradnak.

- Hallottam recsegni a bordáit...

- Szót se többet róluk. Kövess!

Frenagh egy utolsót sandított a maga köré - áldozatai mintha mocorogtak volna még -, aztán döngő léptekkel követte a különös alakot. Nem tetszett neki a csupa selyembe-aranyba öltözött férfi, nem tartotta férfiasnak az ilyesmit. A nyomkeresőkhöz képest azonban még mindig jobb választásnak tűnt elfogadni a meghívását. Erőt vett magán, és nem előzte meg csigalassúsággal lépkedő vendéglátóját, pedig szívesen legázolta volna.

Végre megérkeztek az étkezőbe. A tágas helyiség meszelt falain hatalmas képek lógtak. Féketlen bacchanáliák, vad orgiák, szereplői bámultak le rájuk. Kéj és mulatozás, bor és hús... Frenagh nem tudta, utálkozzon vagy nyeldekelyen. A terített asztal láttán, ami elfoglalta a terem közepét, az utóbbi mellett döntött.

- A nevem Niyruun Amethi, és vallom, hogy a kegyes istenek küldtek hozzám - mondta a kastély lakója. - Vagy a démonok. A lényeg az, hogy itt vagy. Pontosan olyan harcosra van szükségem, mint te. Láss hozzá, kérlek.

Az utolsó mondat felesleges volt: a barbár már javában zabált. Két harapás között felhajtott fél kancsó bort, aztán felnézett.

- Sör nincs?

- Majd lesz - válaszolta kissé türelmetlenül Amethi. - Előbb elmondanám, mit kérek tőled.

Ő is felemelt egy díszes ezüst serleget, belekortyolt, majd mesélni kezdett.

- Születésemkor átkot mondtak rám. Hogy ez milyen szenvedésekkel jár, jobb, ha nem tudod. A legenyhébb ezek közül, hogy ennek a kastélynak a foglya vagyok... úgy érzem, századok óta.

Az alsó traktusban, a föld alatt lakozik a megoldás. Csakhogy - csakhogy én nem viselem el a sötétséget átkom révén, szolgálaim pedig képtelenek megtenni azt, ami segítene rajtam.

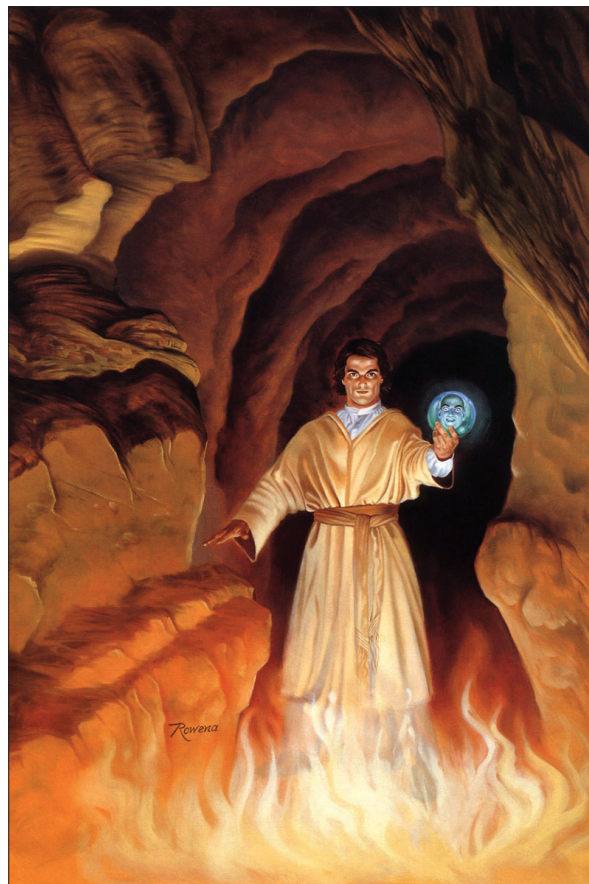
Frenagh végre figyelni kezdett. Jólakott.

- Mit akarsz? - tudakolta.

Amethi különös pillantást vetett rá ösöreg szemével.

- Egy démon lakik a kastély alatt, barbár. Nem érheti fény, mint ahogy engem nem érhet a sötét. Azt akarom, hogy menj le oda, és pusztítsd el a pokolfajzatot! Cserébe megszabadítalak üldözőidtől, és olyan vagyont adok neked, amilyenről álmodni sem mernél. Báró leszel, ember, csak öld le azt a démon!

Frenagh óvatos léptekkel haladt a szűk folyosón. A falak, padlók repedéseiben világító gomba-telepek nőttek, halvány izzásuk elégnék bizonyult, hogy ellásson a pallosa hegyéig. Nagyot lélegzett a dögszaggal telítődött levegőből, ami párás mocsárködként ülte meg a pincerendszert, és

arra gondolt, talán túl hamar fogadta el Amethi ajánlatát. Aztán vállat vont. Tud vigyázni a bőrre, pályázzon arra ember, démon, vagy akár az ördög öreganyja.

Lába kezdett elgémberedni a nyirkos kőpadló érintésétől. Annak viszont megörült, hogy a szűk járat, amiben eddig lopózott kiszélesedett, és jókora üreggé alakult át. Közepén négy alak guggolt, békésen falatozva az előttük heverő tetemből. Ösztövé árnyak az árnyak között, foszladozó bőrrel és éles karmokkal. Ghoulok.

Egyikőjük belemart saját arcába, és az onnan kimarkolt férgeket a szájába tömte. Észrevette a barbárt, és kurrogva a friss hús felé vetette magát.

Ha a folyosón találkoznak össze, Frenagh bajban lett volna. Itt azonban meg bírta lendíteni pallosát. Az egyetlen élő penge belemart a holt húsba, megakaszta az őrjöngő ghoullendületét. A barbár kirántotta fegyverét a sebből, újra lecsapott, elválasztva az élőhalott karját a testétől. Gyorsan félretáncolt a következő támadó rohama elől, majd a felé ugró harmadik fejére sújtott. A pallos ágyékig hasította ketté a ghoult, feltárva bűzös belsőségeit.

Frenagh nekitámasztotta lábát a tetemnek, és ellökte magát. Kiszabadította pallosát, de az utolsóknak érkező hullaeöv kisodorta a kezéből azt. Sebesen övének függő baltájához kapott, és visszakézbe lecsapta a rothadó, kopasz fejet. Megpördült, épp idejében, hogy elkerülje megmaradt ellenfele karmait. A ghoull szegycsontjába vágta a baltát, és a falnak taszította. Ott vonaglott, míg szét nem vagdalta visszaszerzett pallosával.

A „démonra” végül egy sírboltban lelt rá. Emberek látszott, ahogy ott ült egy ősi koporsó mellett. Testéből fény áradt, megvilágítva a penészes falakat, a körülötte heverő szarkofágok idő marta faragásait, a padlót beborító csonthalmot.

– Démon! – ordította Frenagh, és belegázolt a csonttengerbe. – Készülj a halálra!

A lény feléje fordította arcát, mely pontos mása volt Niyruun Amethiének.

– Ne zajongj – mondta csendesen. Csak nézte egy darabig a zavarodottan álló barbárt, majd folytatta. – Nem mondott igazat, ugye? Segítek, mert látom, nem nagyon fogod fel.

Odébb söpört egy halom száraz csontot, és fel-tápaszkodott.

– Pedig egyszerű. Ikrek vagyunk.

– Ikrek? – kérdezte bután Frenagh.

– Azok. Tán nem látszik? Ayruun Amethi vagyok. Ő látta meg előbb a napvilágot, rögtön utánam én. Neki a napfény jutott, nekem az örök sötét. Ő velejeig gonosz, nekem tiszta a szívem.

Felnevetett.

– Számtalan elődöd járt már itt... meghalt mind. Ahogy a falu is elpusztult, aminek a romjait még láthatod a kastély körül. Nem én öltem meg őket, hanem az engem felügyelő élőholt szolgák. Niyruunnal kell végezned, nem velem!

– A fejét veszem – morogta a barbár.

– Azzal a rozsdás pengével biztosan nem. Kövess.

Ez a mániájuk, gondolta Frenagh, miközben át-sétáltak egy másik csarnokba, amelyben egyetlen, az előbbieknél jóval díszesebb szarkofág állt. A távolból acsarkodás és üvöltés hallatszott.

Amethi félretolta a sírhely fedelét, és közelebb intette a barbárt. Frenagh gyanakodva belekukkantott a szarkofágba. A porladó csontok és rozsdás vértarabok között egy csodás szépségű kard hevert.

– Én nem tudom megérinteni. – mondta szomorúan Ayruun. – Családunk alapítójáé volt e kard. Az egyetlen, amely végzetet és feloldást hozhat a bátyámnak...

Frenagh mohón a fegyver után nyúlt. Kiemelte a pizsokból, majd gyönyörködve méregette izzását, maratott pengéjét. A kard nagyobb volt még a pallosánál is.

– Ha őt elintézhetem ezzel – kérdezte mintegy mellékesen – akkor téged is, nem igaz?

– Bizonyosan, de miért... hé, ne merészeld! Nee!

A hatalmas kard lecsapott, gond nélkül átszelve a fénylő testet

– Ohohó, én harcosom, hát visszatértél! – harogta Niyruun Amethi, és felemelkedett trónszékéből. Körülötte mozdulatlanul bűzölgött hadserege. Mind Frenaghot bámulták. – Érzem rajtad az öcsém vérét, látom őseink szent kardját! Hát végeztél vele!

– Igen, de nem a te kedvedért.

A barbár kivonta új pengéjét, és felnyársalta a legközelebb álló élőholtat. Nem kis elégtételt jelentett neki, hogy az egyik nyomkereső volt az.

– Akinek világít a segge, csak egy torzszülött, és kész – mondta, és újabb zombit sújtott le. – Mint ahogy a járkáló hullák és a halhatatlanok sem emberek. Az efféléket pedig nem állom.

Amethi felordított, és harcra küldte szolgálait.

Elsőként a hajdanvolt nyomkeresők támadtak. Amilyen ügyesek voltak életükben, annyira sután mozogtak most zombiként. Frenagh igazi élvezettel aprította őket, de kisvártatva bekapcsolódott a házigazda személyes testőrsége is.

Lebukott egy buzogány elől, kardjával felfelé szúrta kizsigerelte ellenfelét. A következőt egyszerűen felöklelte, majd szétloccsantotta a fejét, ahogy szokta. Egy pillanatig úgy tűnt, legázolja a túlérő, de a barbár állta a rohamokat. Kardjával széles köröket leírva karokat, fejeket nyesett le, oszló testeket szelt ketté.

És egyre közelebb került vendéglátójához.

– Ne érints! – kiáltotta rémülten az, mikor a barbár egyetlen suhintással lenyakazta két utolsó csatlósát. – Megadok neked mindent!

– Csak dögölj meg – Frenagh hatalmas lendülettel a másik nyaktövére vágott.

Hamar vége lett. Amint a rángások végleg elcsendesedtek, a hegyi barbár visszanezett az oszlopcsarnok padlóját borító mészárszékre. Nagyon köpött.

– No, akkor – morogta – lássuk, mit lehet hazavinni!

HematiH

AZ ISTENEK UTOLSÓ ÓRÁJA

Kushan az utolsó pillanatban érte el a romos épület előterét, mögötte leszakadt az ég. Az eső hatalmas cseppekben hullt, a távolban néha villám lobbant, szerencsére a mennydörgés még nem hallatszott túl erősen. A nagydarab férfi utálta az esőt, a zivatartól pedig – bár ezt soha nem ismerte volna be – egyenesen félt. Az a rengeteg villámlás és mennydörgés mindig azt az érzetet keltette benne, hogy az istenek haragszanak rá, és ilyenkor adnak hangot nemtetszésüknek. No, nem mintha bármi okuk lett volna nehezteni rá, a legutóbbi templomot is csak azért fosztotta ki, mert elpusztult a lova, és szőrméket nem tudta a hátán cipelni, a városba pedig muszáj volt valamit vinnie.

Óvatosan a fal tövébe helyezte a zsákot, melyben megcsörrentek a templomból eltulajdonított kegytárgyak, és ő maga is a gaz által felvert kövek közé rogyott. Egy darabig farkasszemet nézett az épületbe vezető nyílással, de aztán úgy döntött nem megy be. Soha nem lehet tudni, mi lakik egy ilyen ősi monstrumban.

Elégedetten felsóhajtott. Tető van a feje felett, a szájré megvan, ezt majd beváltja az orrgazdánál, és lesz arany piára meg nőkre. Aztán lop másik lovat, és visszamegy a szőrmékért. Vagy kifoszt valamit. Vagy valakit.

Az eső függönyén keresztül csak elmosódottan látszottak a város égbe törő, félig már romba dőlt felhőkarcolói. Kushan épp azon morfondírozott, hogy miért szeretnek olyan sokan ott élni, amikor meglátta a púpost feltűnni. A hosszú köpenyes, csuklyás alak meglátván a férfit egy pillanatra bizonytalanul megtorpant.

– Ööö... bocsánat, bejöhettek? Csak amíg eláll az eső... – kérdezte szinte ijedten.

Mivel az ismeretlennek kellemes női hangja volt, Kushan felmordult.

– Gyere!

Leila megtorpant, amikor meglátta az épület előterében gubbasztó fickót, de aztán erőt vett magán, és megszólította. Semmi kedve nem volt tovább kutatni száraz hely után a romok között, a vízhatlan köpeny ellenére így is eléggé megázott, megfázott, és fáradt volt. A férfi nagydarabnak és eléggé elvadultnak tűnt, de Leilát ez most nem izgatta. Ha kell, meg tudja védeni magát.

– Nem vagyok ám korcs, vagy ilyesmi – magyarázta erőt merítve saját hangjából, és lekanyarította magáról a köpenyt, ami felfedett egy természetes hátizsákot. A férfi szeme érdeklődve villan felé.

– Aha – nyugtázta a lány bejelentését.

Leila közelebb akart lépni Kushanhoz, de a férfit körülölelő átható bűz szinte mellbe taszította. A zuhogó esőn átszűrődő gyenge fényben is látszott, hogy a fickó hosszú, loncsos haja az elmúlt években még futólag sem találkozott vízzel, szőrmékből és rongyokból tákolt ruházatát talán csak a mocskok tartotta össze, de bocskorából kés nyele állt ki, derekára és hátára is kardot szíjazott.

– Ööö... Leila vagyok – mondta a lány, és igye-

kezett a hangjából süti viszolygást visszafogni.

– Kushan. Harcos vagyok – morogta a férfi, miközben végigmérte a lány hosszú, vékony combját, apró, hegyes mellét.

– Ó. Akkor biztos sokfelé jársz – mondta a Leila, levette a hátizsákját, és miközben elhelyezkedett, igyekezett a beszélgetőpartnerétől való távolságot az udvariasság által megengedett körben a lehető legnagyobbra szabni.

A harcos elvigyorodott, felfedve ezzel egy teljes, de ugyancsak rohadásnak indult fogsort.

– A várostól a hegyekig mindent ismerek, és mindenhol ismernek – magyarázta.

– Ömm... ebben biztos voltam – nyugtázta a lány. Hát igen, ezt a szagot nehéz lehet elfelejteni, gondolta, miközben kibámult a zuhogó esőbe. A villámok egyre közelebb csapkodtak, ez ég éhes oroszlán gyomraként morgott.

– Nem hallottál arról, hogy a régi népekhez hol lehet eljutni? Tudod, akik ezeket a böhöm nagy épületeket emelték. Állítólag a föld alá rejtőztek...

– Mese! – horkant fel Kushan. – Ismerek minden rókalyukat a környéken. És különben is, mióta kellene ott éljenek? Mit esznek, hová szarnak?

Egy különösen nagy villám csapott le az épület közelében olyan robajjal, hogy még a férfi is összehűszerezett.

– Nem mese! – vágta oda sértődötten a lány. – A nagyapám mesélte, és ő tudta. Különben is, a villámlástól nem kell félni, az csak olyan természeti izé... nincsenek benne haragvó istenek, meg ilyenek!

– Ezt is a nagyapád mondta, mi? – Kushan a szemét forgatta.

– Igen! – hangzott a dacos felelet.

– És mit mondott, mire valók, azok a nagy izék ott, a városban? – mutatott a harcos a megégett ujjként égnek meredő üszkös felhőkarcolókra.

– Azokban emberek laktak. És tiszta üvegből állt a külsejük, és apró szobák voltak bennük, amik felemelték az embereket magasra, és csak meg kellett csavarni egy izét, és hideg, meg meleg víz is folyt egy csőből!

A harcos ennyi sületlenség hallatán csak megvetően sercintett egyet.

– Igenis így volt! – csattant a lány hangja. A férfi békülékenyen vállat vont.

– Legalábbis ezt mesélte nagyapád.

– És nagyanyám az mesélte, hogy gyakran kell mosakodni, és mivel én ezt teszem, nem vagyok beteg, és minden fogam jó!

– Tán még azokat is mosod – röhögött a harcos, aztán egy eget rengető dörrenéssel lecsapó villám belefagyasztotta a jókedvet. A lány kárörvendően vigyorgott.

– És én nem félek a villámlástól, meg...

– Csönd!

A férfi alakja megváltozott. Összehúzta magát, mint aki ugrásra készül, keze a kardja markolatán pihent. Leila hallgatózni kezdett, de az eső surrogása minden neszt elnyomott. Aztán ő is meghallott valamit. Folyamatos fémes kattogás volt...

Kushan olyan gyorsan mozdult, hogy látni sem lehetett. Az egyik pillanatban párdükként lesett az ajtó felé, a következőben ugrott és vágott, aztán karddal a kezében megállt. A lány csak pislogott, aztán közelebb ment a harcoshoz, igaz közben nagyon igyekezett, kizárólag a száján keresztül venni levegőt. Ekkor tudatosult benne, hogy a fémes zaj elhallgatott.

- Ez volt az - mutatott Kushan a betondarabok között szétszóródott apró fémdarabokra. Leila felszedett párat, megforgatta őket a kezében.

- Ez egy repülő szerkezet lehetett - suttogetta, hangját szinte elnyomta a fröcskölő eső. A harcos mégis meghallotta, és megrázta a fejét.

- Mágia! - jelentette ki megfellebbezhetetlen magabiztossággal.

- Fenét! - morogta a lány. - Te...

Kushan hirtelen ellökte Leilát, ám mielőtt a lány reklamálhatott volna, meglátta a sötét ajtónyílásból kirobbanó alakot. A harcos ordítva vetette rá magát, és lecsapott a karddal. A borzalmas erejű vágás a támadót a nyakától az átellenes hónaljáig szinte teljesen felnyitotta; a harcos nem is törődött vele tovább, csak félrelökte, hagyta, hogy a sötét ruhás ismeretlen kibucskázzon az esőbe, és ott elterüljön. Leila elborzadva bámulta a zöldes bőrt, düledt szemeket, üres, kifejezés nélküli arcot... a hullából csak ekkor kezdett folyni a vér, vörösre színezve az esővizet.

A harcosnak a második támadóval nem volt ilyen szerencséje, mivel nem tudott lendületet venni a következő vágáshoz. A férfi - legalábbis úgy nézett ki, mint egy férfi - ráfogott a harcos kardforgató karjára, másik kezével a torkát kapta el. Kushan belerúgott egy csontrepesztőt, de ez nem bizonyult elégnak a másik lerázásához, a levegője pedig rohamosan fogyott. Felrántotta bal karját... ekkor Leila felsikított, aztán egy hihetetlen erő tépte le Kushanról a támadót, és olyan erővel vágta a falhoz, hogy az cefatokra szakadt; hússal, vérrrel és csontszilánkokkal terítette be még a távoli sarkokat is.

Leila leengedte a kezét, körülötte pár másodpercig még apró kékes villámok formájában járt táncot az energia, aztán a világ visszazökkent a normális kerékvágásba.

A harcos arcát ráncokba gyúrta az erőfeszítés, ahogy némi értelemet próbált kicsiholni a történetből, aztán úgy döntött hagyja a francba az egészet. Azt azért megosztotta a világgal, amire rájött.

- Boszorkány vagy! - mutatott vádlón a lányra.

- Na és? - kérdezett vissza Leila.

- Ezek meg zombik! Rühellem őket. Meg téged is!

Leila csípőre tette a kezét.

- Ezek nem zombik! - toppantott mérgesen. - Azok nem véreznek!

- Dehogynem! - replikázott a harcos. - Látod, nem? - Aztán elvigyorodott. - Ez jó! „Dehogynem. Látod, nem?” Ez tök jó!

Leila csak ingerülten legyintett.

- Itt kell lenniük a közelben!

- Nem érdekel. Boszorkánnyal nem maradok itt! - morogta a harcos, odaballagott a zsákjához, felmarkolta, és elindult a város felé.

- Menjél csak, jót fog tenni a tetveidnek egy kis fürdő! - kiabált utána a lány.

Kushan fején egykedvűen doboltak az esőcseppek, de nem zavarta. Már nem csapkodtak azok a rohadt villámok, és ennek kimondhatatlanul örült. Másrészt viszont sajnálta, hogy egy átkozott boszorkánynak bizonyult a lány. Igaz, olyan törekeny fajta volt, amelyik összetörik, ha egy igazi férfi ráfekszik, de attól még nő... melle már megvolt, lentebb is biztos, hogy minden rendben lett volna vele.

De egy boszorkánnyal?!

Soha!

Mindegy, legalább lesz mit mesélnie a városi csehókban. Megmentette egy védtelen lány életét! Zombikkal harcolt! Ez már nem semmi! A háta mögött eddig is barbárnak nevezték, most még rá is tesz a hírnevére kicsit.

A gondolatra elvigyorodott. Kushan, a Barbár. Nem is hangzik olyan rosszul!

Leila felkapta hátizsákját és kopott köpönyegét, és belépett a félhomályos épületbe.

- Tudom, hogy itt vagytok... - mondta bátortalanul, miközben lassan körbefordult. - Nagypapám mesélt rólatok. Azt mondta, zombik nincsenek, csak fertőzötteket itatnak valami béka... békából készült lével, és nano... izéket ültetnek beléjük. Azt mondta, hogy ők az örök...

Befordult egy folyosóra, penészes tapéta, hámoló vakolat fogadta, az ajtónyílások úgy sorakoztak egymás után, mint a szájából kiverő fogak hegyei.

- És adott nekem ilyen kicsatolót is, amivel az előbb kinyírtam az egyiket. Bocsi érte, de meg akart minket ölni!

Belesett egy-két szobába, de kitört ablakokon és néhány szétvert bútoron kívül semmit nem talált.

- Engedjete be, lécci! - A lány hangja megremegett. - Tiszta vagyok, semmi betegségem nincs, a fogaim is jók. Minden munkát el tudok végezni.

Leomlott faldarabokon, tokjából kidőlt ajtón evickélt keresztül.

- Engedjete be! - sikoltotta, de hangja zokogásba fúlt. - Meghalt mindenkim, és előbb vagy utóbb levadásznak, megerőszakolnak, kinyírnak az ilyen állatok, mint ez is az előbb - sírta. - Miért nem segítetek nekem...

Rémülten megtorpant. A folyosó végén a fal egy része hangtalanul félresiklott, mögötte egy fehér alak állt, és hívó mozdulatot tett. Aztán Leila meglátta az emberi arcot is a plexi mögött, és remegve bár, de elindult az ismeretlen felé.

Az ajtó egy perc múlva becsukódott, az épület pedig újra mozdulatlanúságba dermedt.

Angus Seanachaid

FÉL LÁBBAL A MENNYESKÉBEN

Amikor Alfred meglátta a varázslót, kihúzta magát és vicsorgott. Nem mintha tehetett volna mást: az arcáról rég lerohadt a hús, sárga fogai között szabadon járt-kelt a pince dohos levegője. Persze magától nem lélegzett, talán hat éve, hogy felhagyott vele. Azelőtt is csak megszokásból tornáztatta egyre sorvadó tüdejét. Akkoriban még reménykedett benne, hogy a varázsló nemcsak hamis, de valódi életet is adhat. Ugyan már! – kacagott magában a gondolatra. – Egy zombinak élet? Annyi szüksége van rá, mint halottnak a... csókra. Akkor inkább egy jó parfüm.

– Kedves... ööö... alkalmazottaim! – köszörülte meg a torkát Daximar, a varázsló. Alfred mögött a többi élőhalott fészkelődni kezdett. A tompa puffanásból sejtette, hogy Maurisnak megint leest a karja. – Ismét szükségem van rátok! Vészomjas barbár közeledik a tornyom felé, hogy megpróbálja elrabolni tőlem a szüzet! Mint mindig, ti vagytok az első védelmi vonalam! Ne hagyjátok cserben!

Daximar magasra tartotta ökölbe szorított kezét, de a lelkesedés lángja helyett inkább undor tükröződött az arcán. Ó, hogy megjártassa magát! Alfred szívesen elhúzta volna a száját, ha lett volna. Utál minket! A varázsló köztudottan utálta a bűdöset, a mocskot és a nem megfelelő öltözeteket, éppen azokat a dolgokat, amelyekben a zombik jeleskedtek.

Bezzeg első védelmi vonalként nem akadt párjuk!

– Számíthatok rátok? – kérdezte megint Daximar, de ismét csak elhaló hörrenések hagyták el a zombik oszló torkát. A varázsló a szája elé vette selyemköntöse ujját, köhintett néhányat, és elindult vissza, az ajtó felé.

– Akkor én megyek is, és... elolvasok egy-két... nos, tehát, megyek.

Azzal eltűnt a nyikorgó ajtó mögött.

A tizenkét zombi megkönnyebbülten sóhajtott fel. Kivéve Thomast, akinek nemrégiben be kellett varrni a száját, annyit beszélt az utóbbi időben.

– Na, végre! – dörögte Bunkó, az egykori barbár. Lehuppant egy marék szalmára. – Nem tudom, mit erőlködik az öreg piperkőc! Mintha nem tudná, hogy nagy ívben tojunk a lelkesítő beszédeire!

Tresca, aki éppen Maurisnak segített visszargasztani a karját egy kis enyv segítségével, a fejét ingatta:

– Barbárok! Sosem szabadulunk meg tőlük?

– Lecsapjuk a fejét és kész! – vont vállat Bunkó. Könnyen beszélt, ő még friss hús volt a csapatban, megvolt mindene.

– Én nem tudok fejeket lecsapni! Sose voltam harcos! Egyszerű paraszt vagyok, akinek elvágta a torkát öt rézért és egy tehénért!

– Tudjuk, Tresca, fog be a pofádat! – dörrent rá Alfred. Ő sem örült ennek az egésznek, de mit lehetett tenni? Daximar varázslata fogva tartotta mindegyikük lelkét, nem engedte őket a túlvilág-

ra, ahol örökké ömlő mézes bor, meztelen nők és égből hulló manna várta őket, akármit is jelentsen ez utóbbi.

Alfred a pince sarkáig sétált, megvizsgálta a bejárati ajtót, amelyet minden barbár támadása után cserélni kellett, és ellenőrizte a zárat. Vajon bárdal vagy buzogánnyal fog utat törni? Megfordult, kihúzta magát.

– Most szabadok leszünk! – kiáltotta.

Tizenkét, oszladozó, sárga szemű hulla nézett vissza rá. A zöldes arcokról fásultságon kívül mást nem lehetett leolvasni. Síri csend telepedett a szűk helyiségre.

– Hogyan? – érdeklődött Tresca.

– Bunkó átrajzolja azt a firkálmányt a toronyba vezető kapun – mutatott a szemközti ajtóra Alfred, amerre a varázsló is távozott. – Tudom, hogy az eredetileg is azt akarja jelenteni, hogy „vigyázz, mert a következő teremben egy mérgezett karókkal teletűzdelt verem vár”, de legutóbb a szerencsétlen barbár kitátott szájnak nézte.

– Bocs... – hajtotta le a fejét Erik.

– Oké – morgott Tresca. – A vermen túljut. Aztán mi lesz vele? A sárkányba biztosan beletörik a bicskája!

– Azt bízzátok rám! Beszélek vele.

– A bicskájával?

– Barom!

Alfred a titkos alagúton keresztül ment át a sárkány barlangjába. Ez afféle személyzeti közlekedő folyosó volt, bár kissé nyirkos és patkányokkal teli.

A bestiával még nem találkozott, nemrégiben került a varázsló alkalmazásába. Hogy az elődjével mi lett, azt sajnos nem tudta. A zombik többnyire kimaradtak a pletykákból, mivel úgy tartotta a babona, hogy a titkaikat nem tudják magukkal vinni a sírba.

A barlang kellően tágasnak és otthonosnak tűnt. Az kandallóban lobogott a tűz, előtte gondosan megterített asztal mellett ült a sárkány, és éppen forró teát szűröskölt. A kisujját eltartotta a csészétől.

– Helló! – köszörülte meg a torkát Alfred.

A sárkány csak pislantott hullószemével.

– Alfred vagyok, a zombi különítmény őrmestere. Gondoltam, bemutatkozom. Elvégre mégis csak szomszédok volnánk...

Alfred idegesen vicsorgott, és most az egyszer bánta, hogy nem tud mosolyogni. Bár, amikor még élt, akkor sem rendelkezett túlságosan megnyerő ábrázattal.

A sárkány letette a csészét, mancsát selyemkendőbe törölte.

– Tudod, zombi, én egy nagyon hosszú nevű családból származom. Felesleges elmondanom,

mert mire a végére érnék, nem emlékeznél az elejére. – A bestia nagyot ásított. – Mondd gyorsan, mit akarsz, aztán hagyj aludni!

Alfred az ujjait tördelte zavarában, és észre sem vette, hogy a kisujja a kezében maradt.

– Arra gondoltam, hogy megegyezhetnénk. Neked adnánk a felhalmozott kincsünket, cserébe hagynád, hogy a barbár... – a zombi köhintett egyet – találkozzon a varázslóval.

A sárkány szeme megvillant. Felállt a székből, farka a vaskos lábai körül csapkodott.

– Vesztsek egy nyomorult ember ellen?

– Nem, nem, dehogyis! – Alfred csontjai zörögtek. – Talán nem is kellene megküzdened vele. Elalhatnál, vagy ilyesmi...

– Micsoda?

Alfred hátrébb lépett.

– Vagy hirtelen belázasodsz! Előfordul néha!

A sárkány felkapta a zombit, és kénköves pofájához emelte.

– Egy: az én családom tagjai nem üzletelnek zombikkal! Kettő: a nyári gyakorlatomat töltöm itt, mielőtt megkapnám apámtól a barlangomat, ahová a kincseket gyűjthetem. Három: rohadtul bűdös vagy!

Azzal a sárkány elhajította Alfredet, és ezzel befejezte a beszélgetést.

Az őrmester visszasántikált a pincébe. Amikor földet ért, az egyik lábfeje elgurult valahova, és sehol nem találta. Utoljára akkor bosszankodott ennyit, amikor a fülei szakadtak le.

Belépett a termükbe. Bunkó éppen akkor fejezte be az ajtó kipingálását.

– Na, milyen lett? Olyan, mint egy igazi verem, mi? – vihogott.

Alfred nem tudott válaszolni, mert az ajtó kicsapódott, orra vágta Bunkót, és egy sárga hálórúhába öltözött lány rontott a tizenkét élőhalott közé. Amint meglátta őket, fejhangon sikítani kezdett.

Az őrmester gyorsan odaugrott, és betapasztotta a száját.

– Kuss! – sziszegte a fülébe. – Még ránk hozod a piperkőc varázslót!

A lány szeme rémülten járt jobbra-balra, ahogy a zombik komótosan köréjük gyűltek.

– Te vagy az a szűz, igaz? Akiért a barbár jön.

A lány csak bágyadtan pislogott; nehezen viselhette Alfred kezét az orra alatt.

– Együk meg! – javasolta Erik. A lány erre ver-

gődni kezdett, és annyira rúgkapált, hogy eltalálta Bunkót a két lába között. Az egykori barbár csak megszokásból görnyedt össze. Vannak testrészek, amelyeket az élőhalottak elsőként veszítenek el.

– Nem esszük meg! – morogta Alfred.

A lány egyre jobban elfáradt, lassan abbahagyta a vergődést, végül ernyedten lógott a rothadó karok között.

– Meghalt? – érdeklődött Erik. – Mert akkor még is ehetnénk...

– Elájult! És utoljára mondom, nem esszük meg! Még jól jöhet!

– A varázsló keresni fogja – jegyezte meg Tresca. Alfred megvakarta a fejét.

– Elrejtjük! – közölte, és kivonszolta a lányt a titkos folyosóra, aztán rázárta a titkos ajtót is – egy titkos kulccsal.

Ahogy számítottak rá, hamarosan megérkezett Daximar. A verejték a homlokához ragasztotta összes haját. Sosem látták ilyen feldúltnak. Még lihegett is.

– Nem járt erre Alíziona?

A zombik egy emberként rázták a fejüket. Maurisnak le is esett.

A varázsló idegesen csettintett, és visszament a toronyba.

A bejárati ajtó egy órával később dörrent meg. Mint amikor valaki tompa tárggyal csap rá.

– Jaj, ne! – sóhajtott Bunkó. – Buzogány.

– Én felmondok – morogta Tresca.

Alfred sem örült neki. A kard a legjobb. Levág egy-két vétagot, azokat könnyű visszavarni vagy ragasztani. Am a zombik kirakóznak egy jó ideig a beszakított koponyával.

Az ütések erősödtek, majd a kapu megadta magát és kettéhasadt.

Szöke, félmeztelen izomkolosszus tört utat magának. Vicsorgott, tajtékzott. Egyértelmű jelét adta, hogy a férfiak türelmetlenebb fajtájához tartozik.

A zombik egymást lökdösték előre, csak hogy elodázhassák az elkerülhetlent. Mint mindig, ezúttal is Tresca vállalta el a nehéz feladatot, és lépett elsőnek a dühöngő harcos elé. A következő pillanatban az egykori marhapásztor bezúzott koponyával terült el, és régi róka lévén a szakmában, halottnak tette magát...

Bunkóból hiába tört elő az egykori ádáz harcos, és hiába sikerült egy jobbhorogot bevinnie, végül ő is a padlón végezte. A barbár utat vágott magának a zombik között az ajtóig. Alfred a hátsó sorból figyelte az eseményeket, és az összes ismert istenhez imádkozott, hogy a harcos vegye észre a neki szánt jelet.

A barbár megragadta a kilincset. A festett ábrára pillantott. Hunyorgott egy kicsit, aztán megszólalt:

– Vigyázat, U betű nyilakkal?

Aztán szaladt is tovább.

Alfred a fejét csóválta. Sóhajtott, aztán utasítás-

ba adta, hogy aki megsérült, próbálja rendbe rakni magát. Ő úgy döntött, megnézi a lányt.

Ám a szűz eltűnt.

- Eltűnt! - nyögött fel.

- Eltűnt? - nyögtek fel a többiek is.

Alfred hallgatózott. A lány helyett azonban a barbár dobogó léptei visszhangzottak a távolból. Tehát a túljutott a vermen, most jön a sárkány. Ám a hangok alapján továbbszaladt, léptei fokozatosan elhaltak.

- Mi van? - suttogta Erik.

- Nem tudom - vallotta be Alfred. Aztán megint megütötte fülét az ismerős lábdobogás. Ezúttal erősödött.

- Készüljete! Visszajön a barbár!

- Jaj, ne...

A sebesült élőhalottak gondosan visszafeküdtek a földre, a többiek pedig sárga szemüket forgatva, karjukat maguk elé emelve álltak az ajtó elé.

A barbár lihegve meredt rájuk.

- Hol a varázsló? - kérdezte kétségbeesetten.

- A toronyban? - kérdezett vissza Alfred.

- Onnan jövök! - ordított a szőke harcos. - A lányt se láttátok?

- Ööö...

- Nem ettük meg! - tette hozzá Erik.

- Mivel nem is láttuk! - emelte fel a hangját Alfred. Szúrós szemmel nézett élőhalott társára, aztán vissza a barbárra. - És te? Átjutottál a halálos vermen és a sárkányon is?

- Ha nincs nálam a lebegés csizmája, minden biztonnal beleesek a gödörbe. Viszont semmiféle sárkányt nem láttam!

Alfred a homlokát ráncolta volna, ha lett volna a képén elég bőr.

- Kövess! - mondta végül, és kinyitotta a titkos járatot. Úgy döntött, most már végigcsinálja az egészet, akármilyen is történik.

A titkos folyosón egészen a sárkány barlangjáig sétáltak, azonban csak a bestia hült helyét találták. Még a teáskészletet is a terített asztalon hagyta.

A barbár szeme felcsillant. Bekapott egy fél darab keksz, a morzsa egy része szőrös mellkasára hullt.

- Nem kérsz? - kérdezte.

- Kösz, nem - legyintett Alfred. - Nem olyan az emésztésem, mint régen.

- Na, és hol a lány?

- Szerintem a sárkány elvitte magával.

- A sárkány? - A barbár megragadta a buzogányát. - De minek?

- Azt én is szeretném tudni! - közölte Daximar, aki éppen akkor lépett a barlangba. Frissen vasalt köntösén rúnák izzottak. A haja csigákban omlott a vállára és balzsamtól csillogott.

Megállt, a barbár felé fordult, farkasszemet néztek. Ősi ellentétek feszültek egymásnak. Az intelligencia és az erő. A mágia és a kard. A csúcsos sapka és az ágyékkötő.

- Nekem kell az a lány! - mondta a barbár.

- Nekem is! - tűrte fel a varázsló köntöse ujját.

Remek, remek, dörzsölte össze tenyerét Alfred. Végre harcolnak! Végre egy barbár, aki eljutott egészen Daximarig! Ha győz, szabadok lesznek, és máris mehetnek a tejjel és mézzel folyó Kánaánba! Bár, hogy az egésznek mi értelme, azt nem tudta biztosan.

- Együtt elég erősek lennénk, hogy legyőzzük a sárkányt - mondta Daximar.

- És aztán? Felezünk? - röhögött a barbár.

- Tiéd a kincs, enyém a lány.

- Nem is tudom... Végül is...

Jaj, ne! Alfred meggörnyedt a csalódottságtól. Az asztalhoz sántikált, és leült a székre. Akkor pillantotta meg az asztalon heverő pergament. Gubahari nyelven íródott, és bár már homályosan látott, ki tudta venni a cirádás betűket:

„Játsszon velünk! Ne hagyja ki a kor legnagyobb ajánlatát! Gyűjtsön össze négy különböző hajszínű szüzet, és öné lehet az Üveghegyen túli nyaralás!”

Szóval ezért!

Alfred felolvasta a szöveget.

- Ó, és Alíziona szűz volt? - kérdezte a barbár.

- Természetesen - bólintott Daximar.

- Hát, nem is tudom. - A harcos a fejét vakarta.

- Azt reméltem, valamivel tapasztaltabb...

- Ezt hogy érted?

- Az apja azt ígérte, hogy nemcsak a kincstár fele lesz az enyém, ha visszaviszem a lányt, hanem... értitek... - A barbár elvörösödött.

- Én nem értem - tette fel a kezét Alfred, bár úgy sejtette, az ő szava nem sokat ér ebben a beszélgetésben.

- Abban bíztam, hogy... - A harcos nagy karjával hadonászott, ahogyan a megfelelő szavakat kereste - Hogy megtanítsd engem a szerelem nagy rejtélyére...

- Te is szűz vagy? - csodálkozott Alfred.

- Igen! És akkor mi van?

- Semmi! - tette hozzá Daximar, és ujjából kékes szikra ugrott elő. Homlokon csapta a barbárt, aki fennakadt szemmel terült el a padlón. A buzogánya csörömpölve gurult arrébb.

- Segíts! - utasította a varázsló a zombit. - Felvisszük a toronyba! Az én fiatalító varázslatomnak mindegy, hogy a hiányzó komponens nő vagy férfi. A lényeg, hogy szűz legyen!

Alfred nagyot sóhajtott, és megragadta a nagy testet.

A hullámozó mellű lányok, a mannától fennakadt szemek és a mámorban fetrengő tivornyák még váratnak magukra.

Az idő remek, stop. A táj szép, stop. Az Óperenciás tenger kicsit hideg, de a szép lányok és a koktélok kárpótolnak, stop. Kösz a hiányzó szüzet, stop. Aláírás: Quintus de Mogaradi de Ruambaluda de Ishtakar... stb., stb., (nem fér ki a képeslapra.) Stop.

Sümei Attila

AZ ELÁTKOZOTT FALU

– Dayne, te kobzos, neked nem fáj a fejed!? – kérdezte meglepődve Rakulkar, a barbár, a vidáman füttyörésző férfit, aki a lépcsőn sietett lefelé.

Pat Dayne óvatosan megütögette a fejét, lesepert a fekete ingéről néhány nem létező porszemet, és csak azután válaszolt:

– Nem, de miért fájna? Az igaz, hogy tegnap egy kicsivel több lórét ittam, mint kellett volna, de ettől még nem szokott sajogni. – Az utolsó lépcsőfokokat átugrotta, és ruganyosan érkezett a fogadó döngölt padlójára. Hosszú, fehér haja zász-lóként csapkodott a levegőben. – Bár az is igaz, hogy nem sok mindenre emlékszem a tegnap estéből.

– Lehet, hogy attól nem, de ettől kellene! – nézett le a barbár ökölbe szorított, bütykös bal kezére. – Nem lehet igaz, hogy nem emlékszel rá!

Dayne leült a lócára, és kényelmesen felrakta csizmás lábát az asztalra.

– Tegnap este is így kezdődött – seperte le azonnal Rakulkar. – Utána meg bűdös bunkónak neveltél, aki csak ugatja az illetet!

– Ezért kezdtünk el verekedni?

– Nem, utána leköptél! – kezdte emelni hangját a barbár, és ezzel egy időben a fogadóban ülő fél-szemű, kitört fogú, zúzódásokkal teli törzsvendégek féltőn takarták el kezükkel a korsójukat, és le-sütötték a szemüket. Jó néhányan emlékeztek rá, hogy előző este több bútor volt a fogadóban, és még nem volt faforgács a padlón.

– Végre a fejedbe verhetnéd te bar... – hajolt előre ingerülten, lobogó hajjal Pat Dayne. –...barátom, hogy én ismerem az udvari etikettet! – mondta, és hirtelen felindulásból egy hegyeset köpött a szemközi falra. Arra azért nagyon vi-gyázott, hogy ne találja el Rakul't.

Az ivóban üldögélő parasztok többsége elgon-dolkozott: élezni kellene a kaszákat...

A kandalló mellett álló fiú elmerengett azon, hogy ha felnő, ő is kalandozó lesz. Úgy, mint a sa-rokban üldögélő, félelmet keltő férfiak. Merengé-sében viszont egy kis ideig elfelejtette forgatni a nyáron sült malacot. Az ivót malacpecsenye ín-ysiklándozó illata, és kormos füst járta át.

A kövér fogadás kiabálva futott elő a pult mö-gül, egy hatalmas nyaklevessel indította útjára a legénykét, majd gyors tempóban kapargatta le késével az elszenesedett húsréteget.

A fiú az ütéstől elvesztette az egyensúlyát, meg-kapaszkodott a tűzhöz legközelebb ülő, már kissé kapatos vendégben, de az idősödő parasztember mogorván dörrent rá. Megragadta a fiú ingét, és istenesen megrázta. A kölyök keze eközben sietve matatott a férfi övén, majd kiszabadította magát a fogásból, és szaladni kezdett az ajtó felé.

– Mintha magamat látnám fiatal koromban – sóhajtott fel elmerengve a nyugodtan üldögélő Dayne.

– Pat, te is ilyen suttyó voltál? – kérdezte társát az asztalra könyökölve Rakulkar.

– Tolvaj! Kapja el valaki azt a koszos kölyköt! –

fedezte fel erszénye hiányát a fér-fi.

Dayne ráérősen nyúlt az övébe rejtett törért. Hanyagul, szinte cél-zás nélkül dobta el, mégis mintha zsinóron húzná valami, pontosan a szaladó fiú tarkójában állt meg.

– De hát... mintha azt mondtad volna, hogy a fiatalkori önmagadra emlékeztet?! – nézett rá meglepődve a barátja.

– Utáltam fiatalnak lenni – vonta meg vállát a kobzos, és unottan belekortyolt a barbár sörébe. Szeme a bejáratra tévedt, amin egy feketebe öltö-zött, széles karimájú fejedőt viselő idegen lépett be. Az újonnan érkező vendég meghökkenve nézte az ajtó mellett heverő fiú arcra borult holttest-ét. Óvatosan átlépett rajta, és körülnézett a foga-dóban. Néhány pillanatnyi habozás után a sarok-asztalnál üldögélő, dagadó izomzatú barbár felé indult.

– Elnézést, látom önök is idegenek – vette le szertartásos mozdulattal fekete kalpagját, és kö-zelebb hajolt az asztaltársasághoz. Remélte, hogy ez a két különös alak segíteni tud rajta. – Szeretném ha...

– Nem érdekel, mit szeretne! – mordult fel Rakulkar, a barbár. – Elegem van abból, hogy bár-mikor betérek egy jó kis kocsmába, mindig akad egy ilyen nyámnyila alak, aki fel akar bérelni minket valamilyen munkára! Elképzelhetetlen, hogy mi csak békésen sörözni akarunk? – Ezt az utolsó mondatot szinte már ordította, nyakán ki-dagadtak az erek, halvány nyálpatak kezdett foly-ni a szája sarkában. Felemelkedett ültéből, gigászi természetével a kalapos felé magasodott, bőrmellé-

nye láttatni engedte dühtől ugráló mellizmát. Megragadta az asztal sarkát, majd a véletlenül letört darabbal mutogatni kezdett. – Addig hagyjon békén minket, amíg nem leszek ideges! – üvöltötte, és elhajította a letört asztalsarkot.

A távolabbi asztalnál üldögélő egyik paraszt hang nélkül dőlt le a székről. Az idegen, kezében fekete kalapjával, félelem nélkül hajolt közelebb a barbárhoz:

– Nem keresem a bajt...

Rakul' nagyot sóhajtott, és visszakézből olyan pofont adott az ismeretlennek, hogy az egészen a pultig csúszott. Kalapját még mindig görcsösen szorongatva zuhant az ájulás jótékony homályába.

De a falu végén már gyülekeztek a sötét fellegek...

– Eső lesz... – jegyezte meg a barbár, fedetlen karján katonás rendben meredeztek a szőrszálak.

– Honnan veszed? – kérdezte Dayne, és fázósan összébb húzta magát a selyemingét.

– Északi szelek fújnak, a fű lelapult – dörmögte Rakulkar – no meg piszkosul hasogat a bal vállam!

– Valami háborús sérülés?

Rakul'nak felderengett az a nap, amikor a felesége fülébe jutott, hogy a szomszéd nőnek csapja a szelet. Egészen a falu határáig verte a hátát egy kerti lócával. Micsoda nő volt! A nagydarab barbár nem válaszolt, csak fájdalmasan a társára nézett, és egy aprót biccentett.

– Induljunk, mert soha nem érünk el a Nesmeg tóhoz – köpött oldalra a kobzos, és felszökkent kesze lovára.

A lovászfű csendesen törölgette arcát az ingujjával. Rakulkar kárörvendően vigyorgott, miközben az éjfélete csődör nyergébe ugrott.

– Indulás! – rikkantotta, és elvágta az utat keletre a fűtőcán.

Pat lassan körbetáncoltatta a lovát, és lemondó mosollyal nézett fel az égre.

– De mi a másik irányba megyünk – suttogetta csak úgy magának.

– Táborozzunk le, nemsokára esteledik! – rántotta meg a kantárt Rakulkar az útjukba kerülő tisztás szélén. A kobzos szó nélkül pattan le a földre, és a pányvát egy lelógó, lombos faágra vetette.

Naplemente előtt már vidáman pattogott a tűz a rögtönzött sütőhely felett. A hurokkal fogott nyulak ropogósra piritva forogtak a nyársakon. Dayne elégedetten szemlélte művét, és aprókat farigcsált a húsból.

Az éj hirtelen szállt le, és a távolból hirtelen vérfagyasztó üvöltés hallatszott...

– Te kezded az őrséget! – feküdt hanyatt Dayne rögtön, és a feje alá húzta a nyeret.

Rakulkar fejcsóválva nézett a lángokba, nem lepődött meg a kobzos viselkedésén, már megszokta hosszú útjuk során. Nem aggódott az örködés miatt, mert tudta, hogy kiélesedett érzékeivel

azonnal észleli a veszélyt, bármilyen formában is támad rájuk. Lassan lecsukódó szemmel nézte a lángokat, utolsó tudatos mozdulatával közelebb húzta magához a pallosát, és keze rákulcsolódott a markolatára.

A lángok lassan eltűntek, és már csak a parázs izzott az éjszakában. Halványan megvilágította a barbár komor, durva arcélét és a kobzos gyermekként összegömbölyödött testét.

Hirtelen felpattant Rakulkar szeme, és oldalra vetődött. Arra a helyre, ahol az előbb még a barbár üldögélt, egy harci kalapács csapódott be. A foszladozó ruhájú csontváz meglepődés nélkül emelte fel fegyverét az újabb csapásra, a szemgödreben félelmetesen világító vörös fény a barbárra meredt.

– Dayne! Megtámadtak minket! – üvöltötte a barbár, és egy ravasz csapással ripityára törte a csontváz medencecsontját, majd rátaposott a lábai elé eső élőhalott koponyájára. A természetellenes fény azonnal kihunytt az üres szemgödörökben. A kobzos, legmélyebb álmából felriadva, a szemét dörzsölte a látványra, nem tudta eldönteni, hogy ébren van-e már, vagy még álmodik. Majd kapkodó mozdulattal a táskájában kezdett kotorászni, és néhány fa alkatrészt vett elő. Rutinosan félrehemperedett a következő támadó elől, és sajnálkozva nézett a díszes nyergébe csapódó hosszú kardra. Gyors mozdulatokkal állította össze a nyílpuskát, és a vesszőt újtára indította.

– Hoppá... – mondta, amikor a nyílvevő rezegve állt meg a csontváz koponyájában, de az megtorpanás nélkül haladt és kaszabolt tovább. Megint arrébb gurult, majdnem ledöntve a lábáról a barbárt, aki három élőhalottat tartott magától távol hatalmas csapásaival. A tisztás szélén újabb vörösen világító szemű támadók bukkantak fel. A távolban, a fák közt pedig egy vörös színű fényözön pulzált kísértetiesen.

– Onnan! – mutatott a hatalmas fény felé Dayne. – Onnan jönnek!

Rakulkar egyetlen csapással szakította át ellenfele bordáit és gerincét, majd törte be a másik csontváz koponyáját. Még egy maradt talpon, ennek benyúlt a szemgödrébe, leszakította a fejét, majd dühös morgással indult el a jelzett irányba.

– Nem arra megyünk te ökö... örökös barátom! – javította magát azonnal Dayne, és megragadta a barbár vállát. – Gyorsan tűnjünk el innen!

– Ez mágia! Utálom a mágusokat! – morogta maga elé Rakulkar, és ügyet sem vetett a rá akaszkodó kobzosra. Dayne próbálta visszatartani tagbaszakadt barátját, de ennyi erővel egy medvét is rábírhathatott volna a megállásra.

– Jó, végül is, erre is mehetünk... – engedte el a sziklaszerű vállat Dayne.

A barbár megállás nélkül csörtetett keresztül az útjukba kerülő bokrokon, nyílegyenesen tartott a távolban pislákoló fény felé. Csapásaival kaszabolta a cserjéket és a kisebb fákat. Dayne halkan füttyörészve haladt mögötte.

– Nem tudnád abbahagyni?! – mordult hátra Rakulkar.

– Telihold van, követünk egy mágikus fényt, ahonnan élőholtak özönlének ki. Ilyen helyzetek-

ben engem megnyugtat a füttyörészés.

– De engem nagyon idegesít!

Dayne elgondolkodott a választási lehetőségeken, és úgy döntött, hogy a hirtelen haragú barbárt részesíti előnyben. Abbahagyta a füttyölést.

Néhány bokron és tisztáson átvágva egy elhagyatott faluhoz értek. A házakat benőtte a gaz, fedelükből a gerendák üszkösödve, hiányosan meredtek az ég felé. A kitört ablakok sötétben figyelő szemekké, az ajtók éhesen tátongó szájakká váltak. A különös, pulzáló fény a megszenstegtelenített romos templom kitört ablakaiból áradt. Levágott fejű kecskék tetemei díszlegtek a kerítésre felszúrva. A kiömlött friss vérről pentagrammákat mázoltak a bejárat két szárnyú ajtóra, és ürülékkel voltak bekenve az ajtófélfák.

– Boszorkány – állapította meg a kobzos, egyre jobban lassítva, ahogy a bejárat felé közeledtek.

– Utálom a boszorkányokat! – emelte fel pallosát Rakulkar, és elindult a templom irányába.

A kiáramló vörös fény hirtelen bevilágította az egész falut. A környező házak ajtajain, ablakain élőhalottak bukkantak fel, és elindultak a betolakodók felé. Akadozó, esetlen mozgásukkal lassan, de biztosan kerítették be őket. Dayne ruganyosan mászott fel egy kiszáradt fára, és átugrott a közeli háztető romjaira.

– Gyerünk Rakul'! – kiáltott le társának, miközben kényelembe helyezte magát.

A barbár lesunyta fejét, és csak a szeme sarkából figyelte ellenségeit. Régi trükk volt ez tőle, hiszen ilyenkor szinte az egész területet szemmel tarthatta. Egy hirtelen mozdulattal kaszáló mozdulatot tett a pallosával, és az a két csontváz, aki közelebb merészkedett, kettévágott gerinccel esett a földre. Rakulkar folytatta a mozdulatot: a lendületet kihasználva megpördült a tengelye körül, és felülről indította következő, halálos csapását. A koponya száraz rönkként recscent széjjel, a bordái pörögve roppantek két ellentétes irányba.

A barbár rendületlenül tört a templom bejárata felé, Dayne pedig egyre kevesebb lelkesedéssel lödözte a nyilait, egészen addig, amíg az egyik a társa füle mellett süvített el. A derekára erősítette a nyílpuskát, és macskaügyességgel kezdett ugatni a háztetőkön, hogy közelebb kerüljön a templom ablakaihoz.

– Dayne! – kiáltott a nagydarab harcos, miközben örülten vagdalkozott a kardjával. – Hol a pokolban vagy?!

– Már majdnem ott – suttogta maga elé a másik, miközben az utolsó ugrásához készülődött. Minden erejét összeszedte, és átvetődött a távolinak tűnő párkányra. – Megy ez... – biztatta magát, és nagy nehezen felhúzta ólomsúlyúnak érzett testét. Az ablakon benézve egy díszes, fekete ruhába öltözött öregasszonyt pillantott meg, aki a vérről festett pentagramma közepén állt, és karját az ég felé nyújtva transzban kántált egy ősről tetsző éneket. A háta mögötti hatalmas máglyarakás fénye a falra vetítette valódi, démonszerű árnyképét. Dayne sietősen akasztotta le a nyílpuskáját, és célba vette a banyát. A vessző pörögve hagyta el az ideget, és a boszorkány szívébe fúródott. Fülisíktató sikoltás zengte be az egész falut, az eget egy hatalmas villámlás osztotta ketté. A csontvázak

megzavarodva mászkáltak a házak közt, ügyet sem vetve az eddigi célpontjukra. Rakulkar, a most már védekezésre képtelen élőhalottak között, irdatlan erejű csapásokkal vágott magának utat a templom bejárata felé.

A boszorkány megragadta a melléből kiálló nyílveesszőt, és tagolatlan hörgések közepette kezdte kihúzni a testéből. Ráncos kezére még jobban ráfeszült a pergamenszerű, kékes bőr, az arca megnyúlt, eldeformálódott, ahogy az elorzott életerők láthatóan távoztak a testéből.

A barbár ebben a pillanatban rontott be a szétforgácsolt ajtófélfák közt, és mint egy életre kelt haragvó isten közeledett az egyre jobban átalakuló boszorkány felé. Az viszont félköríves mozdulatot tett a kezével, és bűbájt bocsátott a környezetére.

Dayne leengedte fegyverét, és megnyalta a szája szélét. Elgondolkodott, vajon miért akarta idáig megölni ezt a vonzó, gyönyörűséges idős asszonyt. Hiszen olyan kecsesen markolta kezével a fonnyadt melléből kiálló halálos nyílveesszőt. Az ajka közt kivillanó villás nyelv buja gondolatokra csábította a kobzost. Rémülten látta, hogy barátja csapásra emelt pallossal rohan imádottja felé.

– Neee! – kiáltotta, és nem törődve a magassággal, leugrott az ablakpárkányról.

Rakul' egy gyors csípőmozdulattal kikerülte, a markolattal homlokán vágta a hirtelen elétoppanó Dayne-t, majd a mozdulatot folytatva megperdült a tengelye körül, és szabályosan lefejezte a boszorkányt. A fej egészen a máglyarakásig repült, és még mindig sikoltásra állt a szája, amikor a tűz határozottan belekapott szalmaszerű hajába.

Dayne még tántorgott a csapás ereje alatt, a lila köd felszállt a szeme elől. Undorodva nézett a fej nélküli torzóra.

– Bűbáj mágia? – nézett kérdően a társára. – Barbár ellen?

– Nagy hiba volt... – törölte véres kardját a ruhájába Rakulkar.

A hajnali napfény már úton találta őket, jó néhány mérföldnyire az elátkozott falutól. Az útélágazásnál egy ismerős, fekete ruhás, kalpagos férfit pillantottak meg, amint kese lovát támasztotta. Megduzzadt bal orcája feketés színben játszott, résnyire kilátszó szemével hunyorogva méregette őket.

– Lóhalálában siettem idáig – mutatott a fújtató párára –, hogy utolérjem önöket! Életbevágó ügyben kell segíteniük – hadarta, és gyorsan hátrált néhány lépést, hogy a barbár kinyújtott keze ne hogy utolérje. – Kereken ötszáz aranytallért ajánlott fel az uram ezért a megbízatásért!

– Ötszázat?! – markolta meg a kobzos Rakul' vállát. – Meghallgatjuk!

– A környéken hirtelen felbukkantak az élőhalottak – suttogta sejtelmesen az idegen. – Az uram szeretné, ha néhány bátor kalandozó véget vetne ennek az áldatlan állapotnak! A fejét akarja annak, aki ez teszi a tartományában!

– Pont a fejét?! – üvöltötték enyhén liluló fejfel egyszerre...

Mickey Long

Gyakorló feladatsor

- Mit akarsz, néember?! - rivallt rám Kai, az északi barbárok vezére. Elvörösödött, halántékán kidudorodtak az erek. Tajtékozott a dühtől, és ezen egy cseppet sem csodálkoztam. Nem mindennap szándékozik egy fiatal boszorkánytanonc az északi barbárok titkos búvóhelyére belépni.

- Nos? Nem válaszolsz? - kérdezte Kai egy hangyányit nyugodtabban. Nem feleltem. Azonban nem sokáig játszhattam a sértődött dámát, ugyanis az engem közrefogó két fickó egyike alaposan megszorította a hosszú levendulaszínű ruhába bújtatott karomat.

- Válaszolj! - kiabálta a fülembe.

Kai közelebb lépett hozzám. Éreztem büdös leheletét, fekete szemét tekintetembe fúrta, mintha gondolataimat próbálná kifürkészni. Azonban a barbárok nem képesek mások elméjében olvasni, vagy esetleg szellemet idézni. Bár erősek, de primitívek és ostobák.

- Már két teljes hónapja nem voltam nővel, szoval... - a barbárok vezére megmarkolta mellemet. Vigyorogva tekintett rám.

Arra várt, hogy elveszítsem a fejem, s olyan dolgot tegyek, amit megbánnék (pl. ágyékon rúgás). Széles mosolyra húztam vörös ajkamat, majd megkérdeztem:

- Két hónapja?

Arcára fagyott a mosoly, keze lecsúszott keblemről.

- Igen, két hónapja! - fakadt ki, s szeme elé kapta mancsát, mintha könnyeit próbálná elrejteni, pedig nem sírt. Hátat fordított nekem, s így folytatta:

- Meron völgyében vertünk táborn az erdő közepében. Míg az asszonyok kását főztek, megtámadott egy piperkőc, bájgúnár varázsló ghouhad-seregével. Alig tudtuk visszaszorítani a fenevadakat, mikor az a férfi megközelítette asszonyainkat. Nevetve nézett felénk, majd hatalmas köd szállt alá, s elvesztettük a szemünk elől. Mire észbe kaptunk, az összes nő eltűnt, csupán egy monogramot hagyott hátra: C.H.

Elvigyorodtam. C.H. nem más, mint Christopf Hans, a legjóképűbb nőcsábász az egész varázsvilágban. Azok az ostoba barbárnők bizonyára könnyörögtek azért, hogy az ágyasai lehessenek.

Kai felém fordult.

- Tán ismered? - kérdezte, mikor észrevette a bájvigyort képemen.

- Ó... dehogyis...

- Ne szórakozz itt velem, te szuka! - üvöltötte, s megragadta a nyakamat. - Az ilyen gyenge nők csontjával piszkálom ki a kása maradványait a fogaim közül!

- Ó! - sóhajtottam. - Olyan erős vagy!

Kai és két társa megrökö-

nyödve pillantottak rám. Nem számítottak rá, hogy a vezér fenyegetésére így reagálok.

- Végre egy lány, akinek van szeme! - kiáltott fel csillogó tekintettel Kai, majd ledobta mellényét, s ágyékkötőben pózolni kezdett.

- Nézd az izmaid! Milyen kimunkált testem van! És az arccsontom...

- Ó igen! És a... feneked is milyen.. izé... formás! - tettem hozzá, bár nem volt szükséges. A barbár vezér nagyon jól tudta, hogy ő a legtökéletesebb férfi messze földön.

- Megérinthezem a mellkasod? - kérdeztem nyávogó hangon. Kai intett a két fickónak, azok megelengedtek. Lassan odabotorkáltam a barbárhoz, aki pózolt, és vigyorgott rám. Rámosolyogtam, majd végigsimítottam szőrös mellén.

- Ilyen izma egy nőnek sincs! - nevetett rám Kai. Vigyorogva így feleltem:

- Épp ezért nincs neked se!

- Mi?

Ördögi nevetés hagyta el torkomat.

Kai és fogvatartóim rémülten meredtek rám, szemükben félelem pislákol. Ujjammal egy kört rajzoltam a levegőbe, majd pöccintettem egyet.

A barbár vezér karja vékonyodni kezdett, hasán elhalványodtak az izomkockák, arca kikerekedett, ajka csókosra duzzadt, burjánzó szemöldöke ívessé vált, s végül, de nem utolsó sorban, két formás keble nőtt.

- Mit tettél velem?! - sipította Kai női hangon, kétségbeesetten pillantott végig valóján. Közelebb léptem hozzá, s a fülébe súgtam:

- A helyedben futnék. Nem csak te nem voltál nővel két hónapja...

Idegesen pillantott rám, majd társaira meredt. Még vettem egy utolsó pillantást a két nyálcsorgató bikára, majd félreálltam. Miután eltűnt a távolban a vezér és az öt üldöző két kéjsóvár fogvatartóm alakja, megkerestem a földutat, ahonnan jöttem.

A Nap már magasan járt, fénye végigtáncolt az út porán, a távolban egy kocsi robogott.

- Még rengeteg a tennivaló... - mondtam, s beletúrtam zsebembe. Előhúztam egy papirost, melyen cikornyás betűk jegyezték: Gyakorló feladatsor.

Kihúztam a listáról a „barbár férfiaságát”, majd miután nyugtáztam, hogy következő feladatomban egy „vámpriszív” megszerzése lesz, elindultam a hosszú úton, mely még számtalan meglepetéssel kecsegtetett.

Kalózlány

A KITASZÍTOTT

Elric Khawdar résnyívé szűkült tekintettel figyelte az előtte haladó mágus görnyedt alakját. A duzzadó izomzatú északi bízott erejében, noha sejtette, a misztikus tanokban járatos vénség nem bérelte volna fel, ha egyedül is boldogulna a rosszhírű vadonban. Az ős varázstudó szenvtelenül lépte át a sagnacori rengeteget átszelő láthatatlan határvonalat, melyen túl a Holtak Erdejének nevezett vidék terült el.

Az alkonyi napsugarak vörös árnyalatba vonták Elric felsőtestét, miközben feszülten követte megbízóját a sűrűségbe. A férfi idegei pattanásig feszültek a figyelemtől, minden pillanatban támadásra számított, mert úgy hírlett, naplemente után gonosz erők uralkodnak a tájon. A fény hamarosan átadta helyét a szürkületnek, rákényszerítve a barbárt, hogy kezét kardja markolatára csúsztatva a bozótot fürkészsze.

A tagbaszakadt északi régóta a kitaszítottak útját járta, merev arcára ráncokat vésett az elkeseredés. Messzire került szülőföldjétől, ahonnét atyja küldte száműzetésbe, hiába keringett ugyanaz a vér az ereikben. Elric, ha nem követ el jóvátehetetlen hibát, idővel nemzettsége élére állhatott volna, hiszen erre született.

A száműzött ifjút a délvidékre vetette a Sors, melynek lakói izgágák voltak és rátartiak; az idegen szálás termete általában elegendő okot adott nekik a kötekedésre. Elric jó néhány torkot elvágott, de a nagymellényűek száma mégsem csökkent. A kardforgató nem tudott úgy belépni egy kocsmába, hogy valaki meg ne próbált volna kést döfni a hátába. A koros mágussal is egy ilyen szinte megszokottnak nevezhető összecsapás során akadt össze egy sagnacori csapszékben. Xalanthar izgatottan nézte végig az asztalánál, ahogy az északi miszlikbe aprítja a csőcseléket, felcsillanó tekintete világosan árulkodott a barbár iránti érdeklődésről.

Ügyes munka – állapította meg elismerően, miután a harcos a csapos kivételével szinte mindenkit másvilágra küldött a helyiségben. – Nincs kedved a szolgálatomba állni?

Mi a fizetség? – tudakolta Elric lényegre törően.

Amire a lejjebben vágysz – felelte Xalanthar szárazon.

Elric szíve összeszorult a fájdalomtól.

Nem szerette, ha bárki visszaemlékeztette a bánatra és a vesztésre, amelyet igyekezett mélyen eltemetni magában. A karjában halt meg az egyetlen szeretett lény, akivel az életét el tudta volna képzelni, s ez a tragédia árnyat vetett a lelkére.

Amire én vágyom, nem tudod teljesíteni – mondta Elric ridegen a varázslónak.

Semmi sem lehetetlen – szögezte le a mágiatudó, éjsötét te-

kintetét a barbárba fúrva. – Át kell jutnom a Holtak Erdején egy elfeledett, ősi szentélyhez. A magadfajta harcos kísérete sokat nyomna a latban, amikor szembekerülök a másvilág szellemeivel.

Hallottam arról a vidékről – jelentette ki fagyosan az északi. – Azt mondják, napnyugta után valószínű pokollá válik. A sötétségből élőholtak légiói törnek elő, hogy halandók húásával csillapítsák éhségüket.

A birtokomban van egy különleges varázstárgy – közölte látszólag kitérően Xalanthar. – Vágyak Pálcája a neve. Egy vékony, henger alakú botocska, amely színaranyból készült, és különleges hatalma van. Egyetlen napra képes bárkit élővé varázsolni, akármilyen régen került a sírba. Ha sértetlenül kijutunk a rengetegből, megesküszöm, hogy visszakaphatsz bárkit a halál karmai közül, aki fontos neked, barbár!

Elric egy pillanatra eljátszott a gondolattal, hogy kettészeli a mágust fejtetőtől-ágyékig, amiért feltépi a régi sebet, de végül legyőzte a kísértést.

Lelki szemével maga előtt látta az elátkozott éjszakát, amikor feldühödött atyja sziklakemény arcú testőrei kíséretében rátalált, miközben elmerült ifjú szeretője forró ölelésében. Elric nagyot vétékezett saját népe ellen; nemzőatyja Thorvald kisdédként elígerte őt egy Elenis nevű, nemesi vérből származó leány jövődöbelijének, aki észak második legnagyobb klánját, a Nastart képviselte. A tervezett frigy örökre összekötötte volna a vidék két leghíresebb családját, amelynek érdekében a szülők esküt tettek, hogy az ifjú jegyesek érintetlenül állnak a násztoltár elé.

Thorvald arca hamuszürkévé vált, mikor Elricet örököséhez méltatlan helyzetben találta. A fiú a harag démonait látta megvillanni kardot szorító apja szemében, miközben a bosszúálló penge könnyörtelenül zúdult kedvese felé. Elric farkasként üvöltött elkeseredésében, majd fegyvert emelt az apjára, aki a szeme láttára koncolta fel szerelmét. A merev arcú testőrök megakadályozták, hogy atyja vérét ontsa, könnyűszerrel lefegyverezve a lázadó gyermeket.

Thorvald ezer okot talált volna rá, hogy kivégeztesse a fiát, melyek közül a legsúlyosabb az volt, hogy esküszögővé tette őt, és szégyent hozott a nemzetségre, ám végül megkegyelmezett, mindörökre száműzve bukkott gyermekét észak jeges bércei közül. Elric meggyűlölve a fagyos hegyvidéket délnek indult, ám békesség helyett számtalan összecsapás várt rá a naptól tüzes földeken, míg a Sors össze nem hozta a mágussal...

Ideje megpihennünk – zavarta meg a harcost elkalandozó gondolatait a varázsló. – Azt hi-

szem, ez a hely éppen megfelel.

Xalanthar egy kiegészített, kopár mező szélén torpant meg, amely nem tűnt különösebben bízalomgerjesztőnek, de Elric mit sem zavartatta magát a táj sötét hangulatától. Fogalma sem volt róla, mennyit vándoroltak, úgy tűnt a számára, mintha csak néhány lépést tettek volna. A mágus azonban fáradtnak látszott, amiből az északi kikövetkeztette, hogy jó ideje menetelnek már.

Rövidesen tábortűz lángjai világították meg az arcukat, és miközben az ágak ropogása elandálította őket, kezdtek túlzónak érezni a környéket átszövő gonoszról szóló híreszteléseket. Az öreg mágus feje lassacskán lekókadott, míg végül szépen elbóbiskolt. Elric is érezte az álom csábítását, de ellenállt, mert valakinek örködnie kellett, a szendregő varázsló pedig nem úgy festett, mint aki vállalni akarná ezt a nyűgöt.

A kardforgató érzékei azt súgták, éjféli járhat az idő, amikor egyszer csak fokozatosan erősödő nyüzgő hangok démoni kakofóniája verte fel a hallgatag erdőt, és iszonytató kreatúrák törtek elő a mélyéből. Tekintetük gyűlölettől parázslott, bomló testük rothadás szagát árasztotta magából.

A szörnyek némelyike tagbaszakadt volt, és rémítően erős, míg mások csenevész és esetlenek, de létszámfölényük mellett eltörpültek fizikai hátrányaik. Tekergőző férgökként nyüzsgtek a tábortűz körül, a lángok fénye nem riasztotta el őket. Állkapcsuk mohón csattogott, tekintetükből állati éhség sugárzott.

Xalanthar megjelenésük pillanatában artikulatlan sikollyal ébredt fel szendregéséből, és lükető tűzgömböt formált ráncos ujjai között, míg Elric borotvaéles kardját vont elő hüvelyéből, hogy visszaverje a támadás első hullámát. Súlyos fegyvere éves aratást szántott az élőholtak soraiban, torz végtagok és otromba fejek röpködtek az északon kovácsolt penge csapásai alatt, miközben Xalanthar varázslata hamuvá égette jó néhányukat. Bár a barbár és a mágus keményen tartották magukat, ellenfeleik mégsem fogyatkoztak. Az éjszaka rémei felzaklatott falkaként hemzsegetek körülöttük, miközben a két férfi mind jobban kifáradt.

Hányan vannak ezek az átkozottak?! – üvöltötte Elric dühödten Xalanthar felé.

Alig százan – válaszolta hűvösen a mágus –, de mindig újjáélednek, azok is, akik elégték. Ez így tart hajnalig, csupán addig kell állnunk a sarat.

Az északi csalódottan felhördült a lehangoló felelet hallatán, mert a pirkadat végtelenül távolinak tűnt. A hosszúra nyúló csata során a sárga hajú kardforgató úgy érezte, hogy az idő cseppfolyós masszává vált. Izmai elkínzottan sajogtak, mintha rabszolgahajcsárok gyötörték volna végkimerülésig egy ólombánya mélyén. Elric sosem vagdalkozott még ennyit, miközben a levágott zombik kárörvendő vigorral újra meg újra feltápaszkodtak. A barbár tetőtől-talpig verítékben fürdött, és szinte beborították az ellenfeleiről levágott, rothadó húscsafatok. A kardforgató gyanította, hogy eszelős mészárosra emlékeztet, akin kitört az örület a vágómarhák között. Közben az éltes varázsló látványosan gyengült, már csak kisebb lángnyelvek létrehozására volt képes hatal-

mas, mindent letaroló tűzgömbök helyett. A barbárnak úgy tűnt, rövidesen már csak szikrázni tud majd, mint két összeütött kovakő. A kutya-szorítóba került halandók körül egyre szűkült a kör, túlélési esélyeik fokozatosan csökkentek, és a pirkadat még mindig késlekedett.

A zombik szinte testközelbe kerültek áldozataikhoz; Xalanthar megpróbált szélvihart kelteni, de kísérlete csak az undorító koponyák satnya vágás miatt képtelen volt felemelni a kardját, melynek pengéje elakadt félúton egy elkárhozott páncélos lovag altetébe ékelődve. Acsargó szörnypofa töltötte be a barbár látóterét, miközben horgas karmok közeledtek felé, hogy a húsába marjanak. A hullafáradt Elric tudta, hogy mindennek vége, és a következő pillanatban odvas agyarak mélyednek a torkába, hogy cernaszálként tépjék fel az ereit. Lélekben már feladta, de épp az előtt, hogy az élőhalott marcangolni kezdte volna a húsát kósza hajnali fénysugár törte át a sötétség falát, és dárdaként fúródott a rémségbe.

A zombi villanásnyi idő alatt porrá omlott, akár az éjszaka többi teremtménye, miközben a fénylő napkorong dagályos hömpölygéssel megkezdte útját a láthatáron. Az élőholtak úgy váltak semmivé, mintha sohasem léteztek volna, és Elric lelkesen fordult a mágus felé, hogy együtt örvendjenek megmenekülésüknek.

Xalanthar üveges tekintettel ült a földön, hátát egy szabálytalan alakú fatöncnek vetve.

Szikrája sem maradt benne az életnek, felhasított gyomrából nyálkás kígyókként buktak elő a belei. Elric ólmos fáradtsága ellenére szélesebben mellette termett, de már semmit sem tehetett érte.

Az északi rövid tűnődés után kutatgatni kezdett az öreg tarisznyájában, míg ujjai rá nem akadtak a Vágyak Pálcájára. Az aranybot vakítóan csillogott a felkelő nap fényében, miközben a barbár a kibelezett hulla mellé huppant a tönk túloldalára, és szorongatni kezdte a tenyerében, remélve, hogy eltemetett álmait felébresztik rejtőző hatalmát.

Lelki szeme előtt újra maga előtt látta kedvesét, azokban a napokban, amikor szerelmüket még semmi sem árnyékolta be. Felidézte ajkának hevét a száján, keskeny ujjai becézését a bőrén. A valóság elenyészett körülötte, még a kezében tartott pálcáról is megfeledkezett, elmélyedve a rég-volt aktus gyönyöreiben, mikor léptek zöreje hallatszott a sűrűből.

Elric megremegve nézte a fénybe burkolózó alakot, amely erőteljesen duzzadva bukkant elő a sötétség árnyai közül. Tekintete úgy itta be a látványt, mintha csak az imént váltak volna el egymástól, miközben ágyéka megtelt vérrrel, és azt hitte, hogy kiugrik a szíve bordái csontketrecéből.

Szerelmem – suttozta a kitaszított rekedten, aztán párja felé rohant, hogy magához ölelje a szálkás izomzatú, ifjú Wulfgart, kinek hegyesre nyírt, vörös szakállát bearanyozták a hajnali nap sugarai, miközben halát adott a csodáért, melyet könyörtelen és véres csatában vívott ki kettejüknek a Holtak Erdejének átok sújtotta földjén.

Maggoth

Hagyományok

- Helló. Szabad ez a hely?
- Persze, üljön csak le, szerencséje van, mindjárt kezdődik a rituálé.
- Hát igen, nem maradnék le a fiam ölési próbájáról, hisz ezzel válik felnőtté a törzsben
- Bizony nagydolog ez nekünk, apáknak. Csak nem a maga fiának is ez lesz az első?
- Neeem... már megölte pár kistestvérét kődobálás közben, meg a kutyát.
- Jaj... részvétem.
- Hát igen hiányzik is az az eb, meg akartam büntetni, de a vajákos szerint nem szabad.
- Na igen, ő mindenre tudja a választ, csak sajnos ugye nem mindent tud gyógyítani, gondolkunk bele, mi lett Halgottal, a férfiással.
- Halgot, a lányhangú lett, emlékszem.
- A sámán se tudta rendbe tenni, de azóta is gyógyítja a feleségét, hogy jobban viselje a szomorúságot, és meglepően boldog mostanság.
- Ha valakiből esténként a sámán kiűzi a démont...
- Szóval démont űz! Nem értettem, miért sikoltozik így az az asszony esténként.
- Persze havonta egyszer minden asszonnyal megteszi.
- Szegény Halgot, akkor is... ezek a mai civilizáltak nem tudják, hogy érdemes fogadni egy fosztogató csapatot.
- Úgy van! Miféle világba lépnek majd így a fiaink, már tisztességesen agyon se lehet verni valakit egy bunkósbottal, mert fémvértjeik vannak!
- Múltkor is viszem a fiamat útszéli rablásra, és erre a lovaskocsiban csak egy fémember ült valami puha sárga fémkalapban! Simán össze tudtam

törni! Még színes köveket is rakott bele!

- Örület... én meg hozni akartam egy bundát az asszonynak a városból, amikor bevettük azt, de minden elégett valami fura rosszízű piájuk miatt, amit égetnek üvegburkokban...

- Igen! Erről hallottam is, olajlámpának hívják, azt hiszem. Mi lesz a következő? Meggyulladó por? Lovatlan kocsik?

- Ki tudja... hé nézd, elindult a próba!

- Na végre! Várj nem értettem... mik is a küldetések?

- Leinni magadat egy hordó sörrel, megverni az elrabolt mágust és lefektetni egy szűz asszonyt.

- Ó... ott is a fiam!

- Miért imbolyog így?

- Nagyon izgult, és én adtam neki előtte egy kis italt. Ki hitte volna, hogy nyolc hordót nem bír ki?

- Mai fiatalok, mindig csak a barlangrajz... de elindult. Megvan... elkezdett inni. Egészen jól megy neki, ahhoz képest, hogy eredetileg azt a követ nézte hordónak mellette. Na, megindult a nők felé. Gondolom nem gond, ha felcseréli a sorrendet... hoppá mekkorát ütött. Hé, ne sírj... jövőre is megpróbálhatja józanul... uhh mekkorát adott neki... miért sírsz?

- Tőlem tanulta. Olyan büszke vagyok rá.

- Ja akkor az ott melletted a feleséged, és nem egy nagyon szétment bőrgyűjtemény!

- Hát igen, de nézd, talán megjött az esze! Vetkőzni kezdett! Héééé... mit csinál a varázslóval! Ne!

- HUUU... hát két próbát megcsinált... megvolt a hordó és a szüzesség...

Zspider

Kurgan történetek: A terminator

avagy:

A Skynet nem bízta a véletlenre. Több gépet is visszaküldött az időben Sarah és John Connor megölésére. Volt köztük olyan is, aminek peche volt. Találkozott a Kurgannal...

1984 március 9 péntek, hajnali 3 óra 10 perc

Kurgan hazafelé tartott, közben egy ősi dalt zümögött az orra alá. Furcsa ritmusa volt ennek a dalnak, elfeledett korokból származó, nyugtalanító zöngéje. Ekkor pillantotta meg a mezetlen férfit. Megállt, kikászálódott a kocsiból, és érdeklődve méregette. A nagydarab, atlétának tűnő férfi is rábámult, körülbelül úgy, mint egy légvédelmi üteg löelemképzője. Az alak nyílegyenesen felé indult. Ekkor már pontosan tudta, mivel is áll szemben, hagyta hogy hallótávolságon belülre érjen, közben elfordult, a kocsira felé. - Tűnj a francba te bolond, míg jó dógod van! - szólította fel elbizakodottságot sugalló hangon, aztán villámgyorsan oldalt pördült. Kiválóan időzített, mert a kiborg pont ekkor tette meg az első támadó mozdulatot. Kurgan nem tudta, miért támad rá, de azt tudta, hogy támadni fog. Sejtelve sem volt róla, hogy csupán a ruhái érdeklik. De ha történetesen tudja, akkor sem adja neki oda a kedvenc fekete bőrdzsekijét. Olyan sebesen mozgott, amire csak egy ruganyos halhatatlan élő képes az évezredek kikristályosodott rutinjával. Jól látta, hogy a gép a meghökkenés valamiféle művi megfelelőjét produkálja. - Lehet, hogy azt találgatja, gépezet vagyok-e jómagam is - cikázott át rajta. Az oldalazás közben a pallosával a fő tápvonal felé döfött, az üzemanyagcellák fölé. Közben olyasmit csinált, amiért hosszú élete során már sok önjelölt "mágus" küldött a pokolra. Mentálisan blokkolta a gépezet szervomotorjait. Azok panaszosan csikorgogni kezdtek, aztán leálltak. Közben a titáni-umötvözet megadta magát az idők hajnalán a földre hullt csillag vasából kovácsolt pallosnak. A nyers technológiát legyőzte a nyers mágia. Kék villámlással a géptest mozdulatlanra vált, ám tudta, hogy nem sok ideje van, mert az ostyaagy már keresi az újraindításhoz szükséges tartalek vonalat. Kirántotta a kardot, és egy mozdulattal lehasította a kiborg fejéről a szintetikus húst. Egy pillanat műve volt megtalálni a kör alakú fedőt, ami a gép agyát védte. Azonnal csavarozni kezdte egy finom művű, itáliai törrel, emberfeletti erőt beleadva. Kapkodott, mert pontosan nem tudta, mennyi ideje van. A tör eltörött, így még jobban is funkcionált. Nem tudatosult benne, de megint mágiát vetett be a Skynet biztonsági rögzítésével szemben. Egyszerre csak sikerült kiemelnie a kerek védőkupakot, elhajította, és már nyúlt is befelé a gép fejébe. Abban a pillanatban, amikor kirántotta a keramitlapot odalenn, úgy tűnt, a szerkezet kezd életre kelni. A tekintete pislantott egyet, aztán ismét meredtté vált. Most elengedte magát, meg a gépet is, és a földre kuporodott. A fölé magasodó alak árnyékában, kezében annak a dolognak az agyával, nézte, ahogy a törött törrel való eszeveszett csavarás közben összevagdalt kezén begyógyulnak a sebek. Vett egy mély léleg-

zetet, aztán feltápáskodott. Nem látta magát kívülől, de ha látta volna, sem tudhatta, hogy a görnyedésből felegyenesedése kísértetiesen hasonlít valamire. Arra, ahogyan a gép emelkedett fel, még csak az imént, amikor megérkezett egy energiagömbben a jövőből. Egy kicsit nézegette a chipet, aztán könnyedén zsebre rakta. Közéről a terminator "arcába" vigyorgott. - Ezt kapd ki haver! Felnevetett, és a zsebére ütött. - Az új fétisem! - közölte a tehetetlen droiddal. Szétnézett. A környék kihalt volt, és nyugodt. Abszolút nyugodt. Ez a nyugalom az ő érdeme volt. A környéket rettegésben tartó bandát személyesen utalta be a hullaházba, a maradókat, meg a gyógyóba. Szépen elkezdte a testet begyömöszölni a kocsija hátsó ülésére. - Fejet behúzni öregem! - szólította fel a Skynet harcosát. Hallotta a szervók karistolásszerű csikorgását. Ettől észbe kapott, és feloldotta a mentális blokkot. Mindjárt könnyebben ment a gyömöszölés. Benn, az autó utasterében megpróbálta helyrehozni az "utasa" fizimiskáját, legalább annyira, hogy ne tűnjön kapásból halálosnak a sérülése. Amikor ez úgy-ahogy sikerült, levette az imádott dzsekijét, és kölcsön adta a gépnek. Nem is sejtette, hogy az pont ezt akarta. A vad csavarozás közben elszakadt pólóját is levette, egy kicsit nézegette, aztán ezt is bedobta a géphez. Félmeztelenül beült a kormánykerék mögé. - Legfeljebb buzinak néznek minket! - jegyezte meg csak úgy magának, aztán gázt adott. Az utóbbi időkben a számítógépek fejlődése felgyorsulni látszott, és ezt nyomon igyekezett követni. Tudta, hogy egyszer ez még fontos lesz. Erre legjobb bizonyíték ez a szerkezet volt. Nyilvánvalóan egy meghatározott szándékkal érkezett ide, bár azt nem tudta, csak sejtette hogy, mi is lehet az. De kíváncsi volt rá. - Mít szólsz egy hajnali sétautókázáshoz? - szólt hátra, ahogy a kocsija tovagördült az úton. Előnyben volt a géppel szemben... több évszázados előnyben...

1697

.....Kurgan figyelmesen hallgatta a parasztot, aki akármennyire is félt tőle, attól, a másiktól, akiről csak suttogva mert beszélni, még jobban. Ez érdekelte. Ugyan miféle hatalmas erejű lovag lehet az, akitől így fél a pórnép? A környékbeli mendemondák egy örökeletű, sebezhetetlen harcosról szóltak, akinek izzó tekintete, a poklok kínját ígérte. A fénylő lovag. Így nevezték, bár alakját sötét, kegyetlen történetek szőtték a rettegés fekete burkába. - Csak egy halhatatlan lehet! - gondolta, mikor először hallott ilyen szóbeszédet. Örült lehet, hogy nem leplezi, miféle. De lehet, hogy csupán gőgös. Aztán sok idő telt el, és ő végre a nyomára akadt, itt az isten háta mögött. A paraszt remegve mutatott abba az irányba, amerre keresnie kell a legendák hősét. - Vitéz jó uram, csak nem akarsz véle megküzdeni? - kérdezte meg a paraszt reszketegén. Kurgan komoran bólintott. - De bizony meg! Életre, halálra! - Ó, nagyúr, nem tudta azt még lebírni senki! Pedig jöttek mindenhonnan! Vetett rá egy metsző pillantást. - Alábecsülsz, paraszt! - sziszegte neki. Amaz elsápadt, és ijedten hátrébb lépett. Megérezett valamit, amit a halandók néha észlelnek rajta. Az elmúlt

korokat. Tovaugratott a lovával, otthagya.

A jelzett irányt követve, hamarost egy elhagyatottnak tűnő barlangszáj előtt találta magát. Für-
gén leugrott a hátsáról, és már vont a ki a pal-
losát. Két marokra fogva óvakodott be a nyílásba.
Ha a történetek igazak, borzasztóan erős a másik,
nem az erejét, hanem az eszét kell használnia. A
barlang néma volt, élettelen. Ezt megérezte. Az ő
mozgása volt az egyetlen eleveenség idebenn. Hi-
degen, felködlő emlékek közt lépdelt befelé.
Most nem volt szüksége fáklyára. Nem volt szük-
ség harcra sem. Amint meglátta az ellenfelét, le is
eresztette a kardját. Halott volt. Nem úgy, mint az
élők szoktak, igaz, nem is volt olyan, mint az élők.
Kurgan rövid idő alatt megértette, hogy nem volt
ez élő akkor se, amikor még mozgott. Sose. Ez va-
lami furfangos szerkezet, amit egy futóbolond fel-
találó barkácsolhatott. Nem kellett soká vizsgá-
lódnia, hogy megállapítsa, már régen elromlott.
Ösztönösen értette meg, hogy mivel van dolga,
bár azelőtt még sosem látott hasonlót. Megbököd-
te a karddal, fémesen kongott. Elmosolyodott, és
leguggolt hozzá. - Hát itt nincs mit harcolni! Meg-
pusztult már ez magától is! - állapította meg fenn-
hangon. - Kár! - fűzte hozzá még. Feltolta rozsdás
sisakrostélyt, belebámult a fémkoponyába. Még
holtában is igen ijesztő volt. Nem csoda, hogy a
babonás környékeliek kerülik a helyet. Páncélt
viselt, de csak azért, hogy elleplezze igazi valóját.
Ki lehetett az a felfuvalkodott tudákos, aki
ezt építette? Szívesen elbeszélgetett
volna vele. Valószínű, hogy az
már hamarabb meghött.
Az a szerencseje! A ré-
mes történetek a gép vi-
selt dolgairól azt mutat-
ták, hogy sokáig nem vi-
gyáztak rá senki. Az ilyen
masinákra vigyázni
szoktak. Biztos azért
romlott el, bár még soká-
ig működött, nyilván hi-
básan. Belenézett a matt
vörös szemekbe. Már nem
égett bennük a kárhozat. Por és kosz lepte el. A
halálfőn tűnődve, azért el tudta képzelni, hogy
milyen lehetett. Az a paraszt azt állította, hogy
egész frissek a hírei róla. Lehet, hogy hazudott, de
valószínűbb, hogy neki hazudott valaki. Ez itt
már rég meghött. Az ósdi páncélja csupa rozsdá.
Főlegyenesedett, és szétnézett a barlangban. A
legtávolibb sarkában régi firkákat talált a falon.
Sokáig bámulta. Nem a szerkezet csinálta, hanem
emberek, nagyon-nagyon rég. Aztán kényelmes-
en visszaballagott a magárahagyatott géphez.
Megragadta a páncélját, és kifelé húzta a napvi-
lágra. Nem ment könnyen. Szörnyen nehéz egy
szerkentyű volt. Egy halandó meg se tudná mo-
zditani. Meg kell vizsgálnia, micsoda eszemment
fémszörnyet szabadított rá valaki a környékre. El-
határozta, hogy alaposan kiismeri, ideje az van
bőven.

Napokig tartott, mire rájött, hogyan kezdjen
hozzá. A gépen olyan passzentos volt minden,
hogy a száját tátotta. Gondolt is rá, ha mégis elé
toppanna a feltaláló, nem ölné meg. Azonnal.
Előbb vallatóra fogná, hogy csinálta. A sok töp-
rengés közepette, az idők mélyéről, ismeretlen
megérzések és sejtelmek kezdték irányítani.
Olyan erők voltak ezek, amiket nem mindig foga-
dott szívesen. Aztán, amikor rátalált a barlangban
a szerkezet furcsa szerszámaira, másként látta a

dolgot. - A gépezet meg tudta javítani magát! - ál-
lapította meg elhűlten. - Csuda okos lehetett! So-
káig töprengett azon, mitől romlott el. Semmilyen
sérülést nem talált rajta. Csak napok múltán jutott
eszébe, hogy a gép esetleg éhen halt. Elfogyott az
erő - akármi volt is az -, amittől ment. Felidézte
magában, hogy a halandók hány generáció óta
tudnak a félelmetes harcosról. Elismerően nézett
a fémkoponyára. - Jócskán túlélhetted a készítő-
det! Óvatosan kezdte el a szétszedését, mivel sej-
tette, hogy ezen különleges gépezet megbolygatá-
sa nem teljesen veszélytelen. Leszedte róla a pán-
célt, és alaposan feltérképezte. Megsejtette, hogy
a szerkezetet emberek megölésére tervezték. - Ez
egy harci gép! - állapította meg. Most, hogy ezt
felismerte, még kíváncsibb lett rá, hogy ki is épít-
hette. Miféle háború része ez? - tette fel magának
a kérdést, jól tudva, hogy talán sosem leli meg a
választ. A hosszadalmas és alapos szétszerelést
nagyon körültekintően végezte, minden lépést
feljegyzett egy befejezetlen kódexbe, amit egy le-
égett kolostor romjai közt talált. Az íráshoz azt az
alapanyagot használta, amivel az odabenti falraj-
zok is készültek. Jól ismerte. A következő napok
szétszedéssel és rajzolással teltek. Igyekezett min-
den, általa fontosnak vélt részletet papírra vinni.
Az érzés sarkallta, hogy ennek egyszer még hasz-
nát veheti. Nem tudta elképzelni se, hol készülhe-

tett ez a gép. De gya-
nakodni kezdett, hogy nem
csupán ez az egy van be-
lőle. Ha így van, egyszer
csak találkozni fog
megint eggyel. Az pedig
működni fog, és meg
fogja támadni. Neki az a
feladata, hogy rájöjjön,
miként győzheti le. A ha-
sánál valami olyat talált,
ami megint föladta neki a

leckét. Nem hasonlított sem-
mire, amit ismert, legfőképpen
arra nem, aminek egy embernél ott
lennie kellett volna. Ösztönösen,

nagyon óvatosan kezelte ezeket a fura hol-
mikát. Nem tudta, hogy hidrogénfúziós üzem-
anyagcellákkal babrál. Kurgan azonban megállá-
pította, hogy afféle vasgyomor lehet, ami kiürült.
Azért még veszélyesnek érezte, ezért el is különí-
tette, majd, miután apróra megörökítette, a bar-
langtól távolabb elásta. Közben mindent feljegyz-
zett, aprólékosan, pont úgy ahogy a barlang falán
is azok a régi emberek megörökítették a számuk-
ra fontos dolgokat. A fémféjjel sokáig nem birkó-
zott meg. Csak a nem is bevallott, évezredekben
kondenzálódott, ősi bölcsességével sikerül meg-
lelnie a nyitját. Amikor végre rájött, hogy mit, és
hogyan kell tekernie, meg persze sikerült is, nem
csupán nyers izomerőt használt. A technológia föl-
lött a szellemi erők arattak diadalt ekkor. A gép-
nek persze nem volt agya. Helyette egy furcsa, is-
meretlen anyagú, rovátkolt lapocskát talált oda-
benn. Hítte is, meg nem is, hogy ez lenne a harci
masina agya. Látott már elég széthasított koponyát,
ő maga is gyakorolta ezt a foglalatosságot.
Ez nem is hasonlított semmilyen agyra. De annak
kellett lennie, mert másutt a fémtestben nem ta-
lálta jelét semminek, ami ilyesmi lehetne. - Ebbe
van belerejtve az erős parancs, emberek leölésére!
- gondolta. De érzett még mást is, valamit, ami a
legfontosabbnak érződött. Erősen koncentrált, és
a távolból lassan egy homályos kép úszott be a tu-

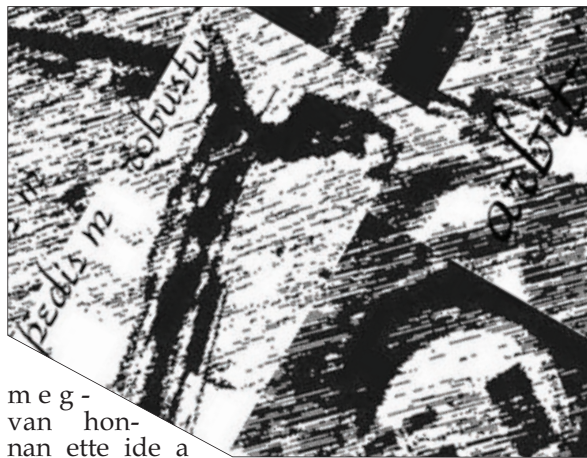
datába. Egy nő, meg egy fiatal férfi képe. A lapot szorongatva megsejtette, hogy ők ketten a gépem-ber leghőbbsen áhított célpontjai. Nem tűntek veszélyesnek, de a látszat csalni szokott, ezt jól tudta. A feladat elvégzetlenül maradt, ez bizonyosnak látszott. Dehát ez egy régi ügy, nyilván ők is meghaltak már. Amikor a végére ért, elgondolkodott, mit tegyen a géppel. Végül úgy döntött, korai még megszabadulnia tőle. Inkább odaadja egy megbízható szolgájának, ő majd eldugja....

...A babonás parasztokat sikerült lecsillapítania. Megmondta nekik, hogy "legyőzte" a démonlovagot. Akármennyire is tartottak tőle, nem hitték el neki addig, amíg meg nem mutatta a csillogó fémkoponyát. De akkor jajveszékelve, keresztet hányva menekültek a kunyhóikba. Fennhangon kihirdette, hogy környék megszűnt átkozottnak lenni. Ezzel egy 150 éves legendát döntött a sárba. Ennyi ideje féltek a környéken a démontól. A hidrogéncellákat egy közeli folyóba dobta. Nem tudott semmit arról, milyen tulajdonságai vannak a kimerült nukleáris elemeknek, de azt sejtette, hogy mérgezőek.

Ott állott Geran előtt, az nem rá nézett, hanem a jókora csomagra, amit a lábai elé dobott a szekérről. - Nos, Geran, most egy mindennél különbséget bízok rád! - mondta neki. - Ez egy nem evilági, démoni szerkezet darabokban! Zárd el biztos helyre, és csak neked legyen oda bejárásod! Geran aggodalmasan nézett föl rá. - Ártalmamra lehet e még? Megrázta a fejét. - Nem, már csupán egy halom fém! De vigyázz rája, mert értékes, sok különös titkot rejt magában. Majd egyszer még jó lehet valamire! Geran büszkén kihúzta magát. - Úgy lesz nagyuram! Megőrzöm a titkot! - biccentett. - Helyes! - mondta neki, és elmosolyodott. Germain ezt a mosolyt később sokszor álmodta együvé azzal a fémvigyorral, amit először megnézett, miután Kurgan eltávozott. Csatakos, rémes, lidércnyomásokban....

...Jóval később alakalma nyílt a rajzait áthúzni, megerősíteni. A papnövendék, akitől a tollat, meg tentát kérte, keresztet vetett, amikor meglátta miféle ábrákat rajzol át. Arról nem is szólván, miféle könyvben! - Teremtőm! - kiáltott fel. - Erről a könyvről azt mondják, elveszett! Kurgan megzavarva, bosszúsán nézett föl. - Nem, meg sem született! Egy romhalmazban találtam - vetette oda neki. Amaz ránézett, aztán az ábrákra. - Miféle istentelen, gonosz képek ezek? - okvetetlenkedett az ifjú. - Egy harci gépezet darabjai - válaszolt oda se figyelve, közben nagy műgonddal vezette a lúdtollat. Az elképedve, lenyűgözve nézte. A fickó nem lett pap. Hallotta később, hogy neves tudós, világi ember lett. - Az én rajzaim miatt? - kárörvendezett. Már szaktekintély korában meghallgatta az egyik előadását. A témája: az élettelen anyagból mozgó szerkezetek készítésének lehetőségei volt. Az egész nem volt egyéb, mint nagyképű spekuláció, de Kurgan élvezte. - Honnan vehette az ötleteit? - kajánkodott magában....

A tudós nagyképű értekezése után maga is gondolkodóba esett azon, hogy honnan a fenéből csöppent ide az a harci gépezet, a békésnek nem igazán mondható világunkba. Kezdetben, sokáig maga is hajlott rá, hogy a pokolból. Aztán múltak az évtizedek, századok, és a korok divatjának engedve, már a Holdat vagy a Marsot képzelte a pokol helyébe. Különösen, amikor az a fickó csatornákat látott a Marson, akkor azt gondolta: na

meg - van honnan ette ide a fene ezt a fémembert! De aztán ez is elmúlt. Még később elolvasta a híres sci-fi író könyvét, az időgépet. Amikor letette a könyvecskét, sokáig meredt maga elé, érezte, hogy ez lesz a megoldás! Valami kacifántos jövőbeli háborúságból származik, nyilván eltévedt. Ha ez igaz, talán, ha keresgél volna, még a gépét is megtalálja. Persze, ha meglelt volna az a gép, akkor a "démonlovag" nem riogatta volna a parasztokat, hanem visszamegy, ahonnan jött.....

1984 március 9 péntek, hajnali 3 óra 55 perc

...Kurgan kifelé robogott a városból, a nyakában a gép ostyaagyával. Elhatározta hogy most minél többet megtud erről a messziről jött izéről. A vékony lapocskát csiklandozta a bőrét, és Kurgan vigyorgott. Vidáman dudorászni kezdte a dalocskát, amit a "pajtása" megjelenése félbeszakított. Ezt a dalt már aligha ismerte rajta kívül bárki a Földön. Egy ősi nyelven volt. Akadt ugyan egy nép Európában, mely még beszélte e nyelvjárást agyonmodernizált változatát, de az neki nem tetszett. Ő az ősmagort szerette. Valaha, egy darabig együtt él velük. Szeretett mellettük harcolni más népek ellen. Szilajak voltak, az életük csupa harc volt, de békében éltek a természettel. Az ő nyelvükön tudta a legjobb varázsdalokat és sámánénekeket. Belenézett a visszapillantó tükörbe, a szórtan, mozdulatlan "utasára". - Ez izgalmas lesz, haver! Hihi! - dörmögte neki reszelősen. Önelégült cápamosolya fehér papírmasé maszknak hatott, a lámpák, a reflektorok el-elűnő fényében...

...A másik Terminator e közben nem várta tovább a társát, ami csak nem jött. Rövid taktikai értekezés után, ami kívülről talán hezitálásnak látszódtott volna, elindult egyedül, hogy megkeresse és kiiktassa Sarah Connort...

a vége...

Homoergaster

